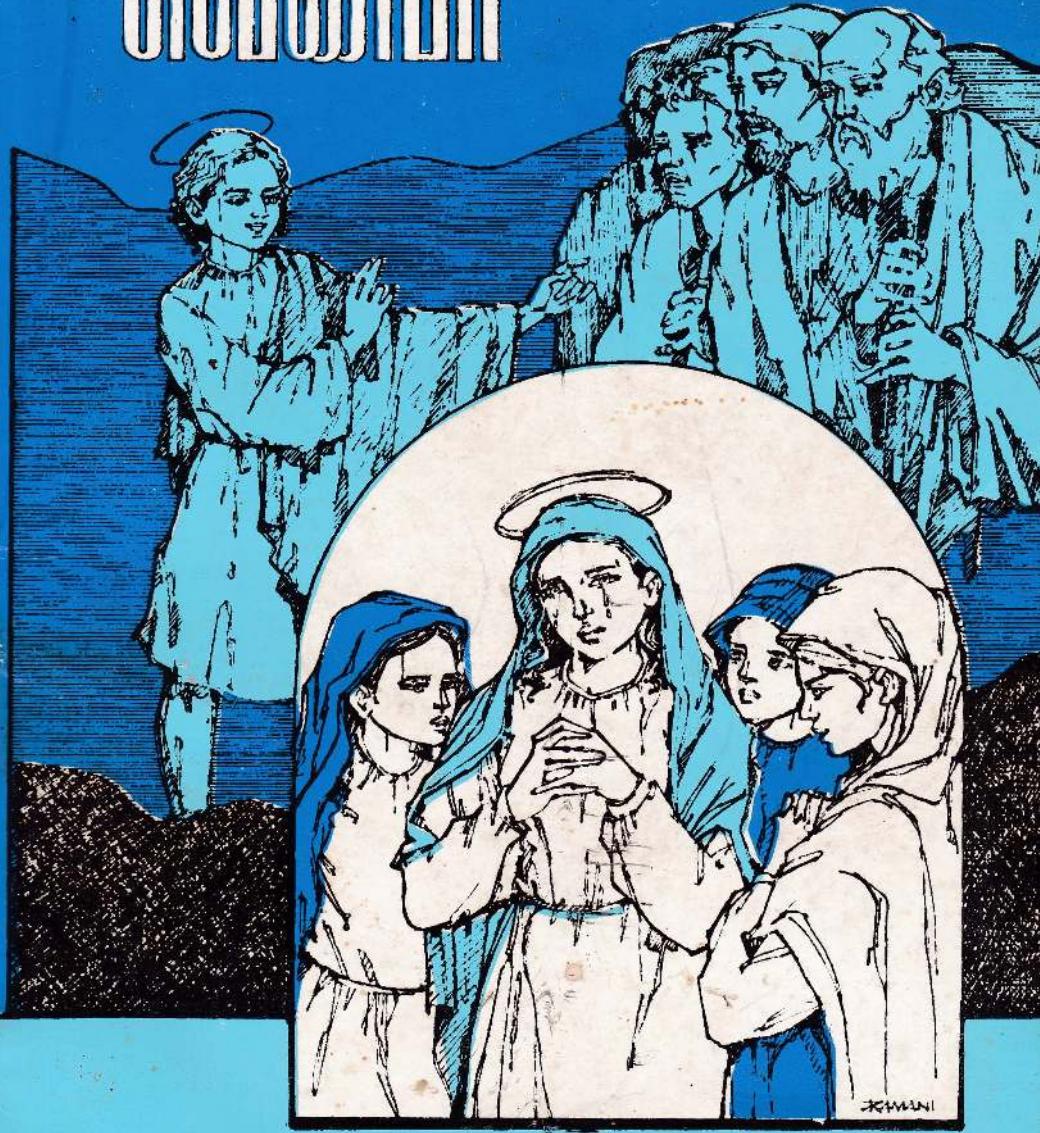
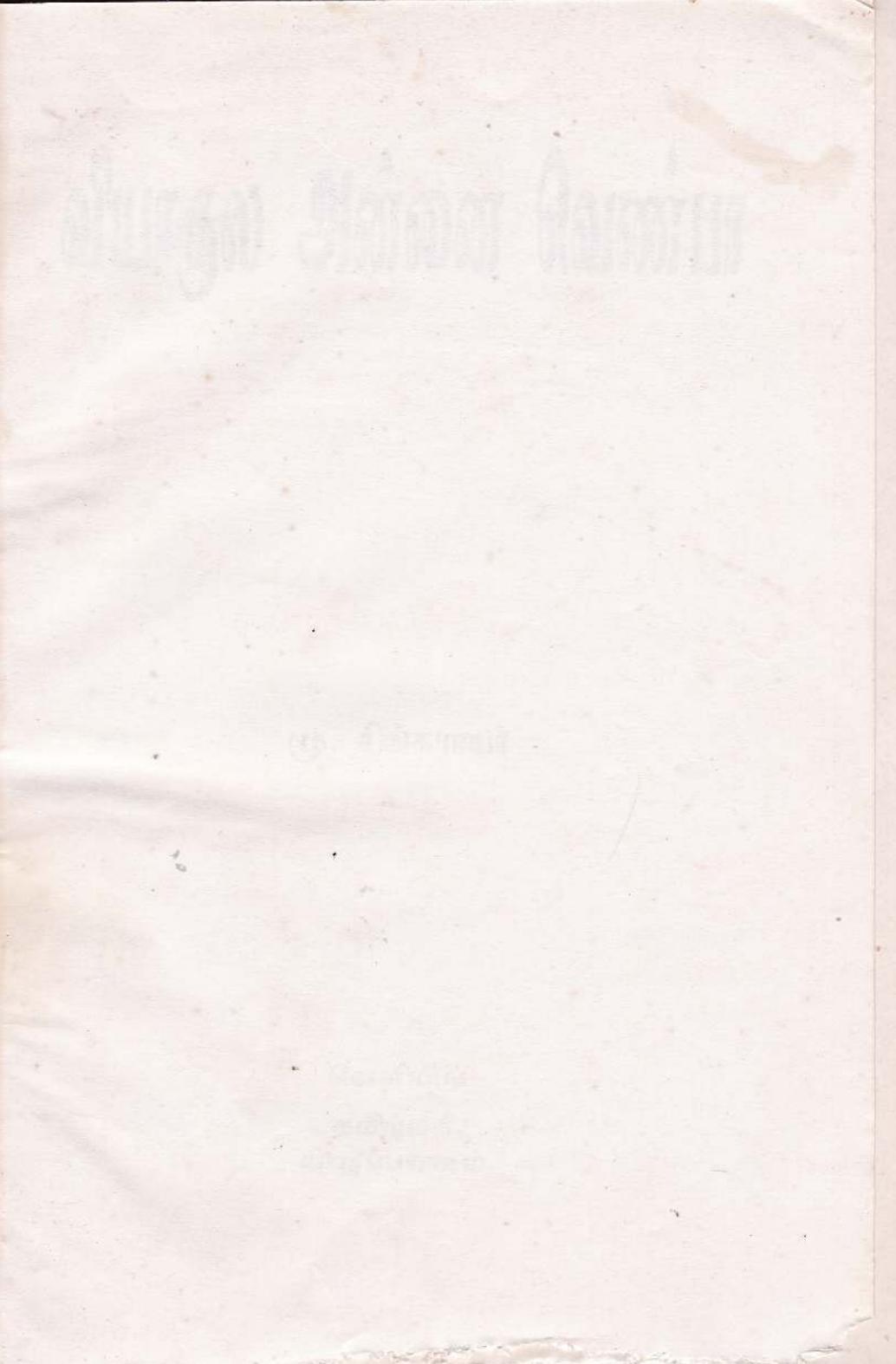

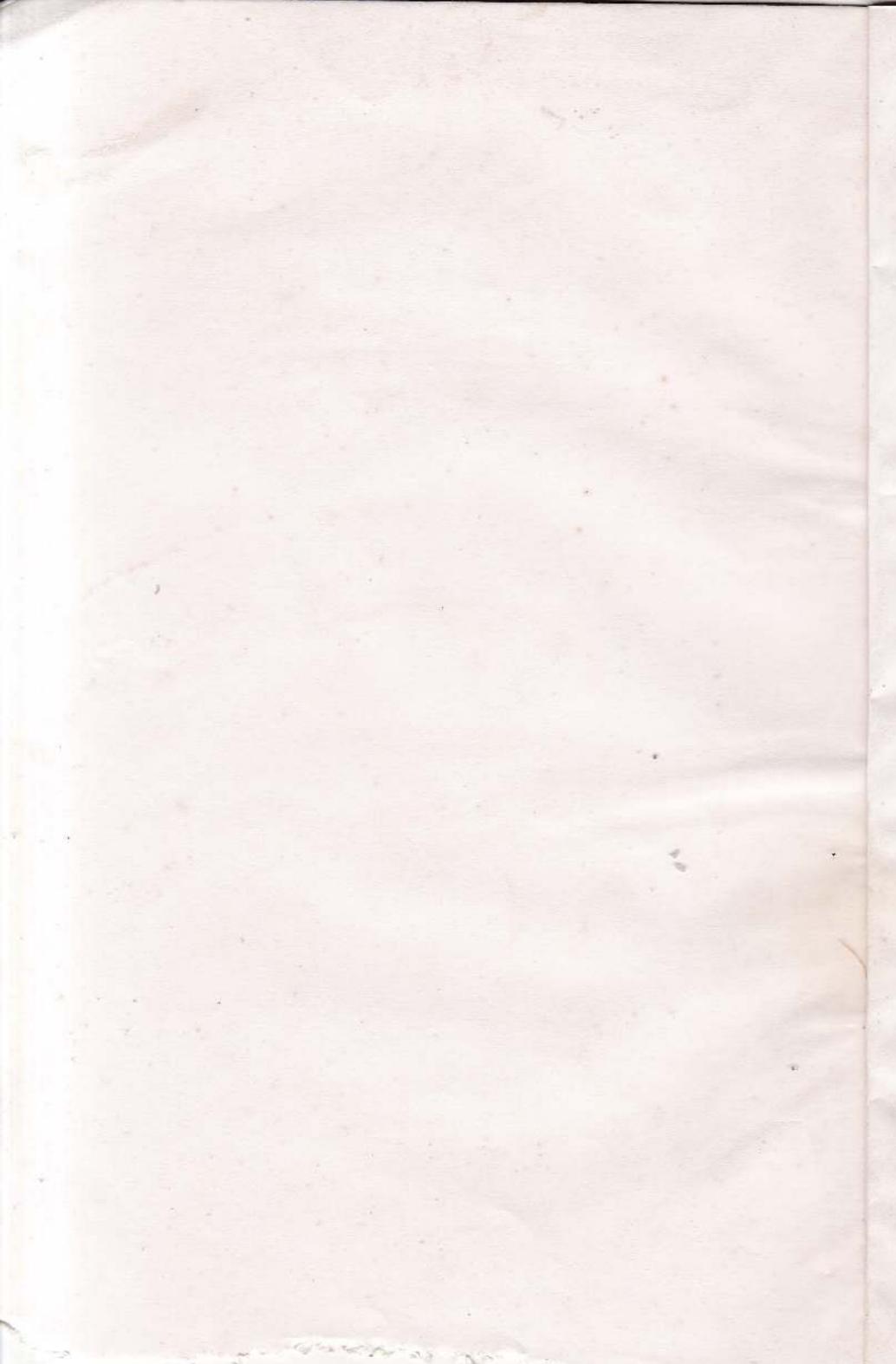
ஸ்ரீயாருவ அன்றை வெள்ளா

மு. சிங்கராய்

வியாகுல அன்ன வெண்டா

மு. சிங்கராய்

வெளியீடு:

தமிழ்மதி,
யாழ்ப்பாணம்.

IMPRIMATUR

REV.FR.J.B.E. SELVARAJAH
VICAR GENERAL

BISHOP'S HOUSE,
JAFFNA.
26.10.2001

BIBLIOGRAPHICAL DATE

TITLE	: VIYAKULA ANNAI VENPAH
AUTHOR	: M.SINGARAYAR
DATE OF PUBLICATION	: DECEMBER 2001
PAGES	: XI + 88
COPIES	: 500
PUBLISHERS	: 'TAMIL MATHY' 955/9, BEACH ROAD, JAFFNA.
PRINTERS	: ST. JOSEPH'S CATHOLIC PRESS, JAFFNA.
COVER	: GURU PRINTERS, THIRUNELVELY.
COPY RIGHT	: THAYALINI SINGARAYAR
PRICE	: Rs.100/=

“விவேகிக்குத் தந்து வளர்”
என்ற ஈற்றடியைத் தந்து
வெண்பா எனும் புலிவேட்டையில்
நான் கால்நகர்த்த

உந்து சக்தியாய்; ஊன்றுகோலாய் விளங்கிப்
பல்கலையின் கிரீடமாய்.

பழகுதமிழ் மனங்கமழும் பூக்காடாய் வாழ்ந்த
அமரர் மு.வி.ஆசீர்வாதம் அவர்களின் பசுமை
மாறாத நினைவுகளுக்கு இந்நால்

சுற்றுப்புமிகும்

பரயிரம்

கவிஞர் கலைநிதி இ.முருகையன் அவர்கள்
முன்னாள் பதிவாளர், யாழ். பல்கலைக்கழகம்

யாழ்ப்பாணத்தைச் சார்ந்த பாசையூரிற் பிறந்தவர் பாவலர்
மு.சிங்கராயர் அவர்கள். அவருக்கு இப்பொழுது வயது 63.

அவர் தம் இருபதாம் வயதிலிருந்து தமிழ்க் கவிதைத் துறையில்
சுடுபட்டுத் தொண்டாற்றி வருகிறார். பாடசாலை ஆசிரியராய் இளந்
தலைமுறையின் அறிவுநலம் செழிப்பதற்கு உதவி வந்த அப்பெரியார்,
இறை அன்பும், பண்பாடு பேணும் நெஞ்சமும் வாய்க்கப்பெற்றவர்.

சிங்கராயரின் கவிதைகள் ஏலவே இரு நூல்களாய் வெளிவந்துள்ளன. ஒன்று ‘பாசையூரானைப் பாடு’ என்பது; அது 1992 இல் வெளி
யாயிற்று. மற்றையது ‘தூது போ தென்றலே’; அது 2000ஆம் ஆண்டில்
வெளியாயிற்று. இப்பொழுது வெளிவரும் ‘வியாகுல அன்னை வெண்பா’
என்னும் செந்தமிழ்ப் படைப்பு 385 வெண் பாக்களால் ஆன ஒரு
நெடிய பிரபந்தம். இதன் முகப்பிலே பாயிரம் போற்பொருந்தி வருவன
வாகிய 18 பாக்களையும் சேர்க்க, எல்லாமாக 398 செய்யுள்கள்
இப்போதைய புத்தகத்தில் உள்ளன. ஏற்ததாழ நானுறு வெண்பாக்களை
இயற்றும் முயற்சி ஓர் அரிய சாதனையே என்பதில் அய்யமில்லை.
பழந்தமிழில் எழுந்த மேற்கணக்கு இலக்கியங்களும், கீழ்க்கணக்கு
இலக்கியங்களும், கோவை உட்பட்ட பிரபந்த வகைகளிற் சிலவும்,
நானுறு நானுறு பாக்களால் அமையும் வரன் முறை நினைத்துப்
பார்க்கத்தக்கது.

வெண்பாவில் எழுந்த பழந்தமிழ்ப் படைப்புகளிற் பல, அறும்,
பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் உறுதிப் பொருள்களைப் போதிக்கும்
நூல்களாய் உள்ளன. ஆனால், பாவலர் சிங்கராயரின் பிரதான
நோக்கம் நீதி போதனை அல்ல. அவருடைய அக்கறை, தம் வழிபு
தெய்வமாகிய அன்னை மரியாளைப் போற்றி வணங்கி, அன்பு கலந்து
உருகுவதாகும்.

துன்ப துயரங்களிலே தோய்ந்து வருந்திப் பதைக்கும் மனித
குலம் அந்தத் துன்பப் பிடியிலிருந்து மீட்சி பெற வேண்டும் என்ற
பரந்த குறிக்கோளின் அடையாளமாக விளங்கும் ஒரு தெய்வத்
தாயையும் தெய்வத் திருமகனையும் மனமாரப் பாடவேண்டும் என்னும்

உந்தலே, பாவலர் சிங்கராயரை இந்த உயரிய பணியிலே ஊக்கியுள்ளது. அந்த அன்பூக்கத்தினால், தூண்டப்பட்ட ஒருவர், தமிழ்ப்பா வடிவங்களுள் மிகவும் செப்பமான பண்பட்ட வெண்பா யாப்பில் இந்தப் பிரபந்தத்தினை இயற்ற முனைந்தது இயல்பே ஆகும். அவருடைய நன்முயற்சியின் பேறாகக் கிடைத்த இந்தத் தோத்திரப் பாமாலை, இறையருள் நாடும் இதயம் படைத்தவர் பலரை ஈர்த்துப் பரவசத்தில் ஆழ்த்தும்.

வியாகுல அன்னை வெண்பாவை இயற்றத் தொடங்கும் சிங்கராயர், தமிழ்ப்பாட்டு மரபுக்கும் இசைவாக, பாட்டுடைத் தலைவியாகிய மரியம்மையானின் திருப்பதி ஆகிய கலிலேயா நாட்டினை வருணிக்கிறார்-

“புள்ளுலவும் சோலைகளும் யுலிந்த பொய்க்கைகளும்
தான்னும் அருவிகளும் தொட்டிழுக்க ~ கன்றுமிரந்தை
வீற்ந்து மயங்க வரும்ப்போல் நல்லரிஞர்
கழுந்திருக்கும் நாடிதனச் சொல்”

“வற்றாத அறுவகன் வாணைத் தொடும்மரங்கள்
கற்றோர் தொகைமலிந்த கூடங்கள் ~ அற்புத
நாடினப் போற்றிடும் நல்ல கலிலேயா
வீடினச் சொல்லுவார் வாழ்த்து”

‘நெடுந் தொலைவிலுள்ள வேற்றுநாடொன்றினைத் தான் புலவர் வருணிக்கிறார் என்ற எண்ணம் சந்தேகமாக தோன்றாத வண்ணம் இந்தச் செந்தமிழ் பாட்டுகள் விளங்குகின்றன அல்லவா! அயோத்தியைப் பாட வந்த கம்பன் கூட, அப்படித்தானே செய்திருக்கிறான்! ‘காவிரி நாடன் கழனி நாடு’ என்று தானே அயோத்தியையும் பாடினான், அந்தக் கவிஞர் பெருமான்! சிங்கராயரின் வெண்பாக்களிலுங் கூட, தமிழின் செழுமையையும் குளிர்மையையும் நாம் துய்த்து மகிழுகிறோம்.

இவ்வாறான பண்பாட்டியல் இசைவாக்கம் ததும்பும் ‘வியாகுல அன்னை வெண்பா’ சரிதை கூறும் பாங்கில் நடந்து செல்லும் அதே வேளையில், தெய்வத் திருத்தாயின் மீது அன்பு பூண்ட அடியவர்கள் ஒதித் தூநி உய்ய வழிகாட்டும் ஒரு தோத்திரக் கோவையாகவும் ஒளிர்கிறது. தமிழ்மொழியைப் பொறுத்தவரையில், பக்திச் சுவை நனி சொட்டச் சொட்டப் பாடிய கவிவலவர்களுக்குப் பஞ்சமே இருந்ததில்லை. அந்தத் தெய்வத் தவசீலத்துக்கு, ஏச நெறியினரும் கணிசமான பங்களிப்பினைச் செய்துள்ளனர். ஹென்றி அல்பேட் கிருஷ்ணபிள்ளையின் ‘இரட்சனிய யாத்திரிகம்’ தொடக்கம், வெள்ளக்கால் ப. சுப்பிரமணிய முதலியாரின்

‘கவர்க்க நீக்கம்’ ஊடாக, கண்ணதாசனின் ‘இயேசு காவியம்’ வரை யுள்ள ஆக்கங்கள் இந்த நெடுமரபின் சாட்சியங்களாய் மிலிர்கின்றன. இப்பொழுது சிங்கராயர் தந்துள்ள இந்த நாலிலும் இந்தத் தமிழ்க் கிறிஸ்தவ மரபின் தொடர்ச்சியினை நாம் தரிசிக்கிறோம்.

“ பூத்தவனே மாசற்றப் பெய்மானைக் கண்மணிபோற்
காத்தவனே, அன்பு, கருணையில் ~ மூத்தவனே!
வாயில்லாப் பூச்சிதான் வாழுமா இப்புவியில்
நீயின்றி வாழ்வேனோ நான்”

சிங்கராயரின் உணர்ச்சி அபிமானமும் மொழியாட்சிச் சிறப்பும் ஒருங்கே வெளிப்படுவதனை நாம் அனுபவித்து வியக்கிறோம்.

திருத்தாயின் சரித்ததையும் தெய்வமைந்தவின் பாடுகளையும் பதிவு செய்யும் சிங்கராயர், நமது இன்றைய உடனடிச் சூழலையும் மறந்து விடவில்லை. ‘சந்தையிலே வாங்கச் சமாதானம் உள்ளியல்ல’ என்று பாடுவதுடன்

“கல்வமிற்றுக் கஞ்சியுடன் கல்லுடைத்து மண்சமந்தம்
மேல்விழுந்து வாழும் மழலைக்குப் ~ பாலுட்ட
வக்கின்றி ஏங்கி வருந்துகின்ற ஏழைமனம்
சுக்கலாய்ப் போகும் சிதைந்து”

என்றும் வருந்துகிறார். காதலாகிக் கசிந்து கண்ணீர் மல்கி ஒதி உருகும் நிலையின் உண்மைப் பிரதிநிதியாக நாம் பாவலர் சிங்கராயரைப் பார்க்கிறோம்.

ஆர்வமும் பற்றுறுதியும் வாய்ந்த நம் பாவலர் மேலும் பல பாத் திரட்டுக்களைத் தந்து நெடிது பணியாற்றுவாராக என்று பாராட்டி வாழ்ந்துவோமாக.

நீர்வேலி தெற்கு, நீர்வேலி. இ. முருகையன்
05-12-2001

அசியரை

அருள்பணி அ. ஜீவேந்திரா போல்; அமதி.

தலைவர்,

அமல் மரித் தியாகிகள்.

யாழ், மாகாணம்.

யாழ் பாசையூரைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட கவிஞர் மு.சிங்கராய் மிக நீண்ட காலமாகவே தமிழ் இலக்கியத்தில் ஈடுபாடுகொண்டவர் என்பதை அறிவேன். நீண்ட காலத்து இவரது ஆசிரியப் பணியுடன் தமிழ்க் கலைப் பணியும் கலந்துகொண்டது ஆசிரியரது ஆற்றலை கூர்மைப்படுத்தியுள்ளது.

சிறுகதை, நாடகம், கட்டுரை, நாட்டுக்கூத்து போன்ற துறைகளில் வல்லவராயினும் கவிதையிற்தான் இவருக்கு கூடிய நாட்டமிருந்ததாக தோன்றுகிறது. உலகியல் சம்பந்தப்பட்ட கவிதைகளை அதிகம் எழுதியிருக்கின்றார். ஆயினும் திருமறை பற்றிய கவிதைகளே அவர் ஆத்மாவின் ராகங்களாக எப்போதும் விட்டுக்கொண்டிருக்கின்றன.

இலங்கையில், கவித்துறையில் 1959ஆம் ஆண்டு ஆவணி மாதம் பாதுகாவலனில் “பயங் தந்தானும் அம்மா!” என்ற தலைப்பில் மரியன்னை பற்றிய தமது கன்னிக் கவிதையை எழுதியிருந்தார். அதன் பின் “பாசையூராணப் பாடு” என்ற தமது முதற் கவிதை நூலை 1992ஆம் ஆண்டில் வெளியிட்டிருந்தார். இந்நால் அவரது கிராமத்துப் பாதுகாவலர், கோடியற் புதர் புனித அந்தோனியார் பற்றியதாகும்.

மேலும் 2000ஆம் ஆண்டு “தூது போ தென்றலே!” என்ற தமது இரண்டாவது கவிதை நூல் ஊடாக குழந்தை இயேகவுக்குக் கவி புனைந்தார்.

மரபுக் கவிதையில் தமக்கென்று ஒரு தனி இடத்தைப் பதித்துவிட்ட கவிஞரின் மூன்றாவது கவிதை நூலாக “வியாகுல அன்ன வெண்பா”

என்ற இந்நூல் அமைகின்றது. வெண்பா வகையில் தற்காலத்தில் எழுந்த நூல்கள் எண்ணிக்கையில் குறைவு என்பதைத் தமிழ் அறிஞர்கள் ஏற்றுக் கொள்ளவர். அவ்வகையில் தமிழ் கத்தோலிக்க இலக்கியத்தில் வெண்பா வடிவில் உருவான நூல்கள் மிகக் குறைவே ஆகும். இந்திலையில் இந் நூல் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது. மேலும் நற்செய்தி போதனைகளும், இறையியல் சிந்தனைகளும், கத்தோலிக்க திருச்சபையின் படிப்பினைகளும் இந்நூலில் மிகச் சிறப்பாகக் கையாளப்பட்டிருக்கின்றன.

வியாகுல அன்னையாம் புனித கன்னி மரியாள் தம் இதயத்தில் தாங்கிய துண்பங்களையும். ஆறாத்துயரங்களையும் இக்காலத்தில் எம் நாட்டில், சிறப்பாக எமது மண்ணில் தாய்மார் அனுபவிக்கும் சோக, கொடிய வியாகுலங்களை தமிழ் வெண்பா இலக்கணத்திலிருந்து பிறழாது அதே வேளை எளிய தமிழில் துல்லியமாக சொல்லுகின்ற இவரது கவித்துவமும், மனத்துணிவும் போற்றுதற்குரியது. ஆசிரியரது படைப்பு இக்காலத்து அனுபவங்களோடு இணைந்த ஒன்றாக ஆக்கப்பட்டிருப்பது இந்நூலின் மற்றுமொரு சிறப்பு வடிவமாகும்.

தாம் விரும்புவது போல் நடமாடி செயற்பட கவிஞரின் உடல்நிலை இசையாவடினும் தமிழ் இலக்கிய, திருமறைப் பணியில் தளர்ந்து போகாது. உற்சாகத்தோடு தொடர்ந்து இயங்கிக்கொண்டிருப்பது இவரின் ஆழமான இறை நம்பிக்கையையே காட்டுகின்றது.

கவிஞர் மு. சிங்கராயர் எழுத்துலகில் இன்னும் பல சாதனைகள் படைக்க வேண்டும் என்று வாழ்த்தி, இவர் எடுத்த இம்முயற்சியை இதய பூர்வமாகப் பாராட்டி இறையாசீர் கூறி நிற்கின்றேன்.

‘தொடர்பகம்’ அ. ஜீவேந்திரா போல்
ஆஸ்பத்திரி வீதி.
யாழ்ப்பாணம்.
24.11.2001.

என்றைர

உணர்வின் வெளிப்பாடே கவிதை எனவும், அனுபவங்களின் பழிவே கவிதை எனவும் கவிதை பற்றிய எடுகோள்கள் நம்மிடையே எப்போதோ வேர்கொண்டு விட்டன. ஆனாலும் காலத்தோடு இணைந்து மக்கள் தம் வாழ்வின் புதிய பரிமாணங்களைத் தொடுவதான் உயிரோட்டமுள்ள கவிதைகள் என்ற காத்திரமான தீர்வுக்கு மாற்றுக்கருத்து எதுவும் இருக்க முடியாது.

அண்மையில் என்னைச் சந்தித்த இலக்கிய நண்பரொருவர் புதிய பாவகையில் ஏதாவது செய்யலாமே என்று கேட்டார். நல்ல கவிதை களை எழுதும் நிலையிலா நாம் இருக்கின்றோம்?

வாழ்வில் துன்பம் பாதி; மகிழ்ச்சி பாதி என்பார்கள். இந்த நியதி கூட இம்மண்ணில் மாறிவிட்டதே. குரு சீந்தனையுடன் கூடிய மிருக வெறிச்செயல்கள் நம் சமூகத்தில் இன்றும் நிகழ்ந்து கொண்டு தானே இருக்கின்றன. எப்போதும் அவலமும், துன்பமும், அழுகரலுந்தானே இம்மண்ணை நிறைத்துள்ளன.

நண்பரின் விருப்பத்தை முழுமையாகத் தட்டிக்கழிக்க முடியாத நிலை. அதைப்பற்றி நடக்க முடியாத என் நெஞ்சத் தளத்தின் மேல் நடந்து திரியும் நினைவுகள் எத்தனையோ. நினைவுகளெல்லாம் மன உணர்வில் கூறும்யாக அழுத்தின.

நமது மக்கள், குறிப்பாகத் தாய்க்குலம் அனுபவித்த - அனுபவிக் கின்ற சொல்லொனாத் துயரங்கள் நெஞ்சிலின்று மறக்க முடியாத வடுக்களாக மாறிவிட்டுள்ளன. கடுங்கோடைகாலத் தகிப்பினால் வாய் பிளந்து தண்ணீருக்காகத் தவங்கிடக்கும் பசிகொண்ட விளைநிலங்கள், சொரிகின்ற மழைத்துளிகளை வெறிக்கக்கும் விடாயோடு இழுத்துக் கொள்வது போல, நமது மன்னும் சமாதானத்திற்காக ஏங்கிக் கிடக்கின்றது.

இவ்வேளையில் அன்னை மியாளின் அன்புருவம் என் மனக்கண் முன்னே தெரிந்தது. தேவகுமாரன் கிறிஸ்துவடன் சேர்ந்து அவள்பட்ட நிழல்கூரங்கள் கணக்கிலடங்கா. சஞ்சலத்தால் அவளிதயம் குத்திப் பிழியப்படும் போதெல்லாம் அங்கே சத்தியத்தின் தரிசனத்தை என்னால் காணமுடிந்தது. அக்கண்ணோட்டத்தில் சம கால நடப்புகளை மக்கள் முன் நிறுத்தவேண்டியது தானே படைப்பாளியின் விலக்க முடியாத பணி.

முடியாத காரியத்தில் மூக்கை நுழைத்துக் கொண்டோமே என்ற அங்கலாய்ப்பு வேறு. ஆனால் அத்தாயின் அருள் முதிர்ந்த பிரசன்னத் தில் இவையெல்லாம் அடிப்படை போகும். முடியுமென்ற முனைப்போடு எழுதத் தொடங்கினேன். மரியாள் தன் வாழ்வில் முதங்கொடுத்த சோக மான பின்புலங்களைத் தெரிந்து வகைப்படுத்தித் தொடர்ந்தேன். சில வேளைகளில் பயம் என்னை வந்து கவ்விப் பிடிக்கும். ஆனால் அன்னை மரியாள் என்னைக் கைவிடவில்லை. போதுமென்று சொல்லுமாவிற்குத் தன்னருளைப் பொழிந்து வைத்தாள்.

என்னிப் பார்க்கவே முடியாத அவளது அன்பு மழையில் மூக்குளித்து என் நெஞ்சம் நிறைகின்றது. கண்ணீர்த் துளிகளிலே நாம் தேடித்திரிகின்ற விடியலுக்காக கிழக்கு வெளுத்துத் தெரிகின்ற இந் நிலையில், சோக நெருடல்களைச் சுமந்து நிற்கின்ற எமது நெஞ்சங் கருக்கு ஒருநாள் சமாதானச் செய்தியை மரியாள் அருஞுவாள் என்று நம்புவோம். இத்தகைய மனப்பதிவுகளின் விளைவே உங்கள் கைகளில் தவழும் இந்நால்.

எனது இலக்கியப்பணியைக் கைகொடுத்து நிமிர்த்திய முன்னாள் ஆயர் மேதகு வ. தியோகுப்பிள்ளை அவர்களுக்கு என் பணிவான நன்றிகள்.

கனதியான கருத்துக்களைச் சொல்லும் வகையிலான பாயிரத்தை வழங்கிய கவிஞர் கலாநிதி இ.முருகையன் அவர்களுக்கும், ஆசியுரை தற்கு என் நெஞ்சைத் தொட்ட அருள்பணி அ. ஜீவேந்திரா போல் அவர்களுக்கும் எனதன்பான நன்றிகள்.

நாலாக்கத்தை முன்னெடுத்துச்செல்லத் தீர்க்கமான கருத்துக்களை என்னோடு பகிர்ந்து கொண்ட அருட்திரு. ஆர். சி. எக்ஸ். நேசராசா அவர்களுக்கும், அருட்திரு. செ. அன்புராசா அவர்களுக்கும் என் நெஞ்சார்ந்த நன்றிகள்.

என்னக்கிளார்வுகளைத் தன்கைவன்னைத்தில் சித்திரித்த நண்பர் ரமணிக்கும், நாலை அச்சேற்றிய புனித வளன் கத்தோலிக்க அச்சுகத் தினருக்கும், எனது படைப்புகளுக்குத் தொடர்ந்து ஆதரவு நல்கும் இலக்கிய நெஞ்சங்களுக்கும் என் இதய நன்றிகளைக் கூறுகின்றேன்.

உள்ளே.....

1. மனிதம் கேட்ட மங்கள வாக்கு!	~ 1
2. குயில் பாடிய புதிய கீதம்	~ 4
3. சொந்த ஊரில் குந்த இடமில்லை!	~ 7
4. சேற்றிலே பீரக்கின்றது செந்தாமரை!	~ 10
5. கைகுவித்து வணங்குகின்றனர் தெய்வமகனை!	~ 14
6. வாளாக நெஞ்சைசப் பின்த வார்த்தைகள்!	~ 17
7. வெண்புறாவைத் தேடுகின்றது வல்லாறு!	~ 20
8. இடப்பெயர்வு தானே; இதுவுமொன்று . . . !	~ 24
9. பிரிவே! நீ வாழ்க	~ 27
10. தொழிலகத்திற் சூசையுடன் தூயவன்	~ 30
11. சூசையியலும் நிழல் மரம் நில்லாமற் சாய்ந்ததே!	~ 33
12. வாழ்வுற்றுத் தந்த வற்றாத சாறு!	~ 36
13. தந்தையின் வறியில் வரந்பவனே என் தோழன்!	~ 39
14. அவனி மறக்காத பவனி!	~ 42
15. சரித மணலில் விழுந்த சோகச் சுவரு!	~ 45
16. வேட்டை நாய்களிடையே வெள்ளாரு!	~ 48
17. பொற்றாண் மேனியைக் காற்றாணிலே கண்டேன்!	~ 51
18. முன்னும் முங்கிலும்	~ 54
19. இதோ! மனிதன்	~ 57
20. சுமக்கின்றதே செம்மறி சிலுவையை!	~ 60
21. வரலாற்று நாயகன் கண்ட வன்சிலுவையேற்றும்!	~ 63
22. ஒளி வெள்ளத்தின் உலகபிதா மறைந்தார்!	~ 66
23. தாயின் மடியில் தங்க மகன்!	~ 69
24. தனிமரமாகிவிட்ட அருளின் கனிமரம்!	~ 72
25. மரியானே! உலகிற்கு ஒரு தாய்	~ 75
26. சமாதானத்தின் பூங்காற்றே! சற்று வீசம்மா!	~ 78
27. மாலையோ . . . மாலை!	~ 83
28. நாளும் போற்றுவோமே நாயகியை!	~ 86

வல்ல இறைவனை நெஞ்சே! வாழ்த்து

அன்பின் முழுமுதலே! ஆயனாக நின்றுமீட்பின்
இன்பம் எனக்களித்த யேசையா! - பொன்னடியைத்
தந்து பவம்விலக்கித் தாரணியில் நானும்ய
வந்து அருளுமே வாழ்த்து
பிள்ளைக்கும் வாய்திறவாப் புல்லுக்குங் கூடிழுந்த
கிள்ளைக்கும் வாழ்வுக் கொடையளித்தோய்! - துள்ளும்
பழுகுதமிழ் கேட்டிறைஞ்சிப் பாடுமென்கை தொட்டு
அழுகுக் கவிதை எழுது

என்னைத் தழுவுகின்ற இன்பமே! மாற்றுயர்ந்த
பொன்னே! அருளின் வினைபுலமே! - உன்னையே
தேடுகின்றேன் உந்தன் தரிசனம் பெற்றுவிட்டாற்
பாடுவேன் தூயவென் பா

தியாக இமயமே! தலைவணங்குகின்றேன்

தியாக முழுநிலவே! தூய மரியே!

வியாகுலந் தோய்ந்த வடிவே! - தயாபரியே!

தேடிவந்தேன் நானுன் திருவடியைச் செந்தமிழாற்
பாடவரந் தாராய் பரிந்து

கடலைகள் பட்டுக் குடைபிடிக்கத் தங்க மீம்பை ஒரு மூல
மடலைமிழ்ந்த தாழை மணக்கத் - தடயமின்றிக் காற்றாய் எனக்குக் கருணை தருபவளே!
ஊற்றாய்ச் சொரிவாய் அருள்

வண்டலைந்து பூவிலாறும் வாய்மை புகழிலாறுங் மூல
கண்டோ தமிழிற் குளித்தாறும் - உண்டு பூவில் வண்டு
புலவர்கள் ஆறுவர் பொன்கவியை நெஞ்சங்
கலங்கும்நான் ஆறுவதுன் கால்

தூய்வாய் மீம்பை ஒக்கியூத் கிணங்க
முகிகங்கு - வெறுபாலாகி சீரிருத் தொவிளங்கி
ஏட்டுநூல்புர மாங்கிர செக்கிர சுடுக்கிடுகி
பை சுங்கவியாற் காலிடுப

பாலூட்டி வளர்த்தவளே! பூந்தமிழே!

சங்கத் தவிசிலாடிச் சான்றோர் மடிவளர்ந்த வெள்ளு வெண்பா மலர்சூட்டி வாழ்த்துங் குணமறிந்து கண்போல் எனக்கருள்வாய் காப்பு

இம்மா நிலத்தில் அகவை அறியாத அம்மா தமிழே! எனதுயிரே! - சும்மாதான் பாட்டை இசைத்தெழுந்து பூமுகந் தேடிவந்தேன் கேட்டெனக்குத் தாவுன் கழல்

வள்ளுவனைக் கம்பனை வாழுமினங் கோவைமனம் அள்ளுகவி பாரதியை ஆக்கினவத்து - தெள்ளுதமிழ்த் தாயே! உனதடி தாழ்ந்து வணங்குமெனை வாயினிக்கச் செஞ்சொல்லால் வாழ்த்து

மல்லிகையும் முருக்கம்பூவும்

பூரியிடப்பட்ட விவிலையாக இருந்தது

மல்லிகை நான் முருக்கம்பூக் கோலமிடச்
செல்ல விழைவதுபோற் செய்தபாடல் — எல்லையிலா
வீசுபுகழ் கொண்டதமிழ் வல்லோர் மணிக்கவிதைத்
தூக்கு ஈடாமோ தான்

வெண்ணிலா ஊர்ந்துவரும் வானத்தில் மின்னிடும்
விண்மீனுங் கண்சிமிட்ட வந்ததென — எண்ணிலாக்
கல்விப் புலமைசான்ற கற்றோர் அவைமுன்னே
வல்லவன்போற் செய்தேன் வினை

குயில்பாடும் பூங்காவிற் கோட்டான் குரலைத்
துயிலாமல் கொட்டுமாப்போற் தாழப் — பயிலாத
மூடனும் வெண்பா முடையவந்தேன் ஆன்றோர்தம்
நீடுசால்பால் ஏற்பர் நயந்து

முத்துக்கள் எல்லாமோர் மூச்சிற் குளிக்கவெண்ணும்
பித்துமனங் கொண்டு புறப்பட்டேன் — வித்துவக்
காய்ச்சலினால் விட்டபிழை கற்றோர் நுனிப்புல்லின்
மேய்ச்சலெனக் கொள்வர் மறந்து

வியாகல அன்னை வெண்பா

(1) மனிதம் கேட்ட மங்கள வாக்கு!

மனையுங் கடலும் மருஞும் நதியும்
கலையுங் கலிலேயா கண்டு — அவைபாயும்
பூவாசங் காற்றிற் பரவி வனப்பெடுத்துத்
ஊவாதோ இன்பந் தழைத்து (1)

ஏருஞ் சலித்துமுது ஏற்றங்கால் ஆடிவர
நிரோடிப் பாய்ந்து நிலம்விளையும் — ஊருமே
அன்பு செழித்தறிவில் ஆனந் திறன்கிளைக்க
என்றுமோங்கி வாழும் இவிது (2)

புள்ளுவல்வுஞ் சோலைகளும் பூமலிந்த பொய்கைகளுந்
துள்ளும் அருவிகளுந் தொட்டிமுக்கக் — கண்ணமொந்தை
வீழ்ந்து மயங்க வருமீப்போல் நல்லறிஞர்
கூழ்ந்திருக்கும் நாடிதெனச் சொல் (3)

வற்றாத ஆறுகள் வாணைத் தொடும்மரங்கள் குடும்பங்கள்
கற்றோர் தொகையளிந்த கூடங்கள் — அற்புத
நாடெனப் போற்றிடும் நல்ல கலிலேயா
வீடெனச் சொல்லுவார் வாழ்த்து (4)

மதியைப் பழித்தமுகம் மாண்றியாப் பார்வை
புதுப்புன்னோ மேனிக்குப் போட்டி — உதிக்கின்ற
வெய்யோன் பிரபையினை வீசிவரும் பெண்ணில்லீன்
மெய்யழகே ஞானத்தில் மொய்த்து (5)

அலங்காரப் பொன்னிளக்கு ஆடும் பளிங்கு

நிலந்திக்கழும் மாளிகையில் நட்ட — குலக்கொழுந்து
தூயமரி நின்றாள் தவமொழுக அக்கணமே

நேயதூதன் சொல்வான் நிறைந்து (6)

அருளாற் பொவிந்த அமலியே வாழ்க!

உருவான தெய்வம் உங்மில் — திருமகளே!

ஞாஸச் செழுந்தேனும் நீயேதான் என்றுசொல்லி
வாணதூதன் தந்தானே வாழ்த்து (7)

சிந்திய வார்த்தை செவியிலேற மங்கைமவத
தந்தி அதிர்ந்து தெறித்ததம்மா! — முந்தியசொல்
எப்படி ஆகும் அவளிதயஞ் சொன்னதுவே

அப்படியே ஆகட்டும் என்று (8)

வாய்க்கினிய வாக்குப்போல் வாழுமோர் ஆவியினால்
தாய்போற் கருத்தரித்தாள் தங்கமரி — தூய்மை
குறையா ஓளிலிசுங் கோல மனிவிளக்கில்

குறையிருஞ்சு கென்னவேலை கறு ந நெறாக கா (9)

நொந்தாள் துயரில் நிலைகுலைந்தாள் மீளவும்
வந்தாள் புளிமீட்பின் வாஞ்சையால் — தந்தானே
அன்றாட வாழ்வில் அருள்பொங்க யேகவைக்
குன்றாத அன்புமாலை கோர்த்து (10)

(5)

கும்பாலி குதித்தாலு விழுப்புலி

ஏனை யிலை முப்பு வினாக்கள் (5)

அங்கமெலாம் விண்ணனின் அழகு தவழுதம்மா!
மங்கை உளமும் மகிழ்ந்திங்கு — தங்கமென
யின்னுந் தனிர்க்கொடிபோற் மோனக் கணதசொல்ல
இன்னுந் தயக்கம் எதற்கு (11)

(VI) இலை முப்பு வினாக்கள்
அஞ்சலித்து நின்றால் அருள்பொழிவாய் பானிகளின்
தஞ்சமே! அன்பான தாயேயென் — நெஞ்சமே
வாடுதம்மா துன்பத்தில் வீழ்ந்து கருணைமுகந்
தேடுதம்மா வாழ்வுதந்து தேற்று (12)

ஆவிக்குப் பத்தினியே! அண்பு புரஞ்சுமன்
வாவியில் நீந்தும் அருள்வடிவோ — ஓவிய
வண்ண முகங்காண வாண்முகிற் கூட்டம்போல்
மண்ணில் அளவிகிண்றேன் மேய்ந்து (13)

உத்தரிய மாதா அமலோற் பவமாதா
முத்துச் சகாயமாதா தேவமாதா — சத்த
பிரகாச மாதா பணிமய மாதா
பரலோக மாதாவுன் பேர் (14)

அருந்தயத் தாயாய் அகிலமே வாழ்த்தப்
பெருந்தவத் தேவனைப் பெற்று — வருந்துயரில்
என்னையே காத்துலவில் ஏற்ற முறைவப்பாய்
அன்னையே ஞான மனித்து (15)

துவடியை நானினிக்கப் போற்றக் கணித்தமிழ்ப்
பாவடி தந்தென்னைப் பாடவைத்த — முவலகை
ஆனும் முதல்வரின் அன்னையே! நீதானே
நீஞ்வகி வெந்தன் நிழல் (16)

(2) குயில் பாடிய புதிய தீம்

காலை இனந்தென்றற் காற்றுதகும் தாலாட்டும்
மாலையிற் கூவும் மலர்க்குயிலும் — சோலைலாழும்
சந்தரப் பூவினஞ் குழ்ந்திலங்கும் யூதேயா
கந்தம் பரவுமொரு காடு

(17)

அலைவிரித்த பொள்மணல் ஆங்கோர் பறவை
இலைவிரித்துத் தாழும் அரசு — மலைவிரித்த யூதேயா
யூதேயா மன்பெருமை யாரோ முழுதறிவார்
ஏதேனுங் கூற அளந்து

(18)

புல்லின் முகத்தில் பனித்துளி பொட்டுவைக்க
அல்லி கொடிபோடத் தென்றலாடும் — சொல்லால்
வரம்புகட்டிக் காட்டும் வளங்களெலாம் பொங்க
நிரம்பித் திகழும் நகர்

(19)

ஒங்கி வளர்ந்த அழகான தென்னைகள்
ஏங்கிச் சலசலக்கும் ஏழிலையில் — நூங்கி
விழுகின்ற தேன்குவி வெள்ளமே பொங்கி
எழுகின்ற விந்தைதான் ஏது?

(20)

மாலை நிலவும் பயங்குதே வண்டுதேடிச்
சோலைக் கிளிபயிலுஞ் சந்தநடை — ஒலை
சரசரத்து மீட்டிவருஞ் சங்கீதங் கேட்டோடிப்
பரபரக்கும் மின்மினிகள் பார்

(21)

கன்னி மரியாளைக் கண்டு எவ்விசபெத்
பின்னி வருகின்ற பாசத்தில் — தின்ஜும்
நெருப்பில் மெழுகுபோல் நெக்குருகி நின்றாள்.
முருகோடிப் பொங்க முகம் (22)

சிறகை இழந்தால் சிறுபறவை வாடும்
உறவிழந்தால் வாடும் உயிரும் — திறந்திருக்கும்
கூண்டவிட்டுத் தாவுங் கிளிபோல் இருமனமும்
தாண்டிற் புழுப்போற் துடித்து (23)

எந்தனது ஆத்மா இறைவனைப் போற்றுகின்கே
தந்தார் கருணையென் தாழ்வுநீங்க — எந்தநாளும்
என்னையரும் பேறுடையாள் என்றெவரும் வாழ்த்துமிது
முன்னைத் தவத்தின் முடிவு (24)

எத்துணை ஆண்தம் என்னதான் பூரிப்பு
அத்தனையுஞ் சொல்லல் எனிதாமோ? — நத்தை
வயிற்றிலே முத்துப்போல் வைத்த மரியாள்
துயில்வாளோ கன்றுமித்த தான் (25)

எந்த இடர்கும்ந்து என்னை வருத்தினாலும்
நிந்தைபல வாள்போல் நெஞ்சத்தைக் — கொந்திக்
கிழித்துமே தூளாய்க் குதறினாலும் இன்பப்
பழியிதனை ஏற்றுவாழ்வேன் பார் (26)

குரியனை மின் மினி குழ்ந்து மறைத்திமோ? பயில ரீதை
நீரா பணியும் நெருப்பிற்கு — வேரே றிந்து கொடு கொடுவிட
என்னுள்ளே வாழும் அவரடினமை நான்கூற மன்று
மன்னுபரிக்குள் நான்டைந்தேன் மாண்பு (27)

மலையெருவி காற்று மலர்கள் நிலவு கொடுக்கு கொடுக்கு
அலையெறியும் நீர்க்கடல் இன்னும் — உலையேற்றிப்பட்டு
பொங்குங் கதிரவன் பூமி யெலாமந்தத் தூங்கக் கலைஞர் துடிப்பு (28)

தேற்றுப் பிறந்தோரும் நானை மடிவதுண்ணமை — கொடுக்கு
காற்றுக்கும் நானை கவிந்தாடும் — தேற்றுப்பட்டு கொடுக்கு
உறவுமில்லை நாமோதுங்க ஊருமில்லை உலகில் கொடுக்கு
பிறவிருந்தும் என்ன பயன்? (29)

தாளமிலாப் பாட்டுந் தபாகமிலா ஊரழகும் கொடுக்கு
மூளி மரமும் மயக்காது — வேளைபார்த்து குப்பாக்கு
வந்துசேரும் இன்பங்கள் வற்றியே போவதுண்ணமை
எந்தவித மாய உலகு (30)

கட்டட அறுக்குமிளங் காளைகள் போற்றிமிறித் தூட்ட
தூட்ட நினைவாற் தறிகெட்டுப் — பட்டமரம்
சாய்ந்தாற்போல் நானுஞ் சரிந்துவிழ் ஒடிவந்த
தாய்நெஞ்சைக் கண்டேன் தொழுது (31)

(3) சொந்த ஊரில் குந்த இடமில்லை!

குடிக்கணக்கு செய்யக் கிடந்தமே தாண்டி
முடியரசைத் தாங்கி மரியான் – துடித்து
வள்ளுடன் பெற்றுகோம் வந்தானே தேவ
உள்ளுக்கொண்ட வள்ளும் உவந்து (32)

அதைப்போல் குடிபோல் வழங்குவதைப் போல
வீடும் நிறைந்தது வீதிப்பலை முசிற்றுத்
தேடி இடமில்லைத் தங்குதற்கு – வாடிநின்ற
நெஞ்சந் தழைக்க நிமிர்ந்த தொழுவமொன்றே
தஞ்சங் கொடுக்குந் தனித்து (33)

உருக்கொண்ட கார்முகிலும் ஒட்டவள்ளுடே வாஸம்
கருவற்றாள் எங்குதுயில் கொள்ளு – கருக்கென்று
கைத்ததொரு முள்ளாய்த் தகிக்குந் துயரெழுதி
வைத்ததெலாம் ஈசனவன் வாக்கு (34)

சொந்த இடந்தானே குசைக்கு இங்குசாம்ந்து
எந்த உயிரும் உறங்குமே – முந்தும்
உல்லைப் படைத்த ஒருதலைவன் போட்ட
விலைதானோ அல்ல விருப்பு (35)

மந்தை புரஞ்சின்ற மாளிகை கண்டவள்
கிந்தைதோகக் கண்ணீர் சொரிந்தானே – தந்தை
திருமகன் கண்ணுறங்கத் தொட்டில்தான் இங்கே
உருவாக்கி வைத்தாரோ என்று (36)

மூண்டியில் இந்த சீரியல் குற்றாலி (3)

தொடுவானஞ் செங்குழம்பைத் தூரிகையாற் தோய்க்கத்
தமோறிப் புள்ளினந் தாவும் — உடுக்கஞ் தொத்திக் கிடந்தன தூய ஒளிமயங்க
எத்திசையும் போர்க்கும் இரவு (37)

(37) மூண்டியில் இந்த சீரியல் குற்றாலி

வந்த பெருங்களைப்பும் வாட்டும் நினைவுகளஞ்
சிந்தும் விழிந்திரும் சேர்ந்துருஞ்சு — சொந்தங்கள் எல்லாஞ் கணமதான் உலகிலே உண்மையிது
நல்லோர்க்கு வாழ்வே நர கு (38)

(38) மூண்டியில் இந்த சீரியல் குற்றாலி

நிதம்மாறுங் காட்சிகள் நாழிகைக்கோர் வேடம்
சதமொன்றும் இல்லையிங்கு சோதிப் — பதமொன்றைத்
தேடுவதே வாழ்வின் திருப்பமதைக் காலமெலாம்
நாட்டில் உனக்கே நலம் (39)

மேடுபள்ளஞ் குழந்த மிகுதுயர வாழ்க்கையில் வேடம்
வாடுமூன்றாம் எத்தனை வையகத்தில் — தேடுகின்ற நிம்மதி கெட்டு நிலத்தில் கிடந்தமீன்போல் விழிமுகின்றேன் காட்டு வழி (40)

திரைகடவில் அன்றாந் திரவிய நீரைத்
தரைக்கு முகில்போலத் தந்து — புரையோடும்
காயங்கள் ஆறவே கைமருந்து சொல்லிவைத்த
நாய்கியைப் போற்றுநெஞ்சே ந் (41)

கப்பவேந்தி மாதா கருணை யருள்மாதா
தப்பா தடைக்கல மாதாந் — இப்பாரில
மங்கள மாதா மகிழமைமாதா பூரணத்
துங்க ஜெயமாதா தான்

(42)

அப்பன் மகளே! அருளரசின் தாயே/ந்
இப்பிறப்பில் ஆவிக்கோர் அன்புறவே; — ஒப்பிடடுச்
சோல்லவே தாளாத சோகங் கடந்தெனக்கு
வெல்லவே தாராய் வரம்

(43)

என்னிரு தீரகையைப் பொன்முடியிற் கொண்டவளே!
என்னிரு கணக்களில்தீர் ஒடுதம்மா! — என்னிரு
கைகளிற் தாங்குமொரு கத்தன் அருள்கேட்டு
வையகத்தில் என்னையான வா

(44)

(32)

முழுவாஸ்தி வாய்ச் சிறுப்புரை, சிறுபா
க்காவைத்தொஞ்சும்பூதையாக்கி ஏதெடுமால்
நூல்களைப் பிரிவானால் சுற்றுக்கொடுப்பதுக்கும்
(33) சூடு ஏதிலி குத்துவதைப்

(4) சேற்றிலே பிறக்கின்றது செந்தாமரை!

கொட்டும் பனியும் குளிர்ந்ததடிக்கும் வாடையும்
கட்டுமலர் மேனியைக் கொத்திவரும் – பட்டுநிலா
வானத்தில் போன்னொளி வீசத் தனியொரு
மோனத்தில் யாவும் மிதந்து

(45)

பீபரின் உரிமைகள் போவிக்க சுப்பீ
புள்ளினங் சேசிடவே பூக்கள் தரும்மணத்தை பிப்பீபீ
அள்ளிவீசிக் காற்றும் அலைபாயத் – துள்ளும் விவரங்கள்
அருவியும் வீஸையேந்தி ஆனந்தம் பாட
விருந்தாகுங் கணக்குக்குள் வீழ்ந்து

(46)

போவிமட்டங்கள் இஷ்டபூஷ்யத் பூப்பாக்காத இலைக்கப்
கொஞ்சமும் வாடாத கண்ணியறி பூரகத்தின்காக குவைகள்
சஞ்சலக் கோடு சுழியெறிய – நெஞ்சந் குவைகள் இநிலக்கள்
தடித்து மயங்கித் தண்ணிற் புழுப்போல் குடித்துப்போன
விடிலையே காத்திருந்தாள் வெந்து

(47)

காலஞ் சிரித்தது காரிருள் தான்விலக்கி
ஞாலக் கறைகழுவ நன்றிரவில் – பாலனாய்
வந்துவிட்டான் எம்மானும் வானோர் இசைமீட்டத்
தந்துவிட்டான் மீட்பெனக்குத் தான்

(48)

கட்டுத் தனிருடலுங் கோடி நிலாமுகமும்
வெட்டுகின்ற மின்னல் விழிகளுஞ் – சிட்டாயக்
சிறகடித்துப் பாடிவருஞ் சின்னமணிப் புள்ளள
உறங்கவைக்கு மிந்த அழகு

(49)

முன்னி யரவணைத்து முத்த மழைசிற்திக்
கன்னித்தாய் பொங்கிக் களித்தவேளை — பின்னிவரும்
என்னங்கள் கோடி இதயஞ் சமந்திருக்கும்
வண்ணங்கள் சொல்லுமோவென் வாக்கு (50)

நூலோர் புகழவந்த நாயகனே! செல்லமே
தாலேலோ! கண்மீயே தாலேலோ! — பாவாறு
நெஞ்சிலோடும் உந்தன் நினைவிருந்தாற் போதுமடா
கஞ்ச மலர்ந்தையைக் காட்டு (51)

முடுமிருட் காடழிக்கும் மோன்றிலா போல்வந்து
வாடும் பயிருக்கே வான்மழைபோற் — தேடுகின்ற
மன்னுயிர் வாழ்வில் மகிழ்ந்திருக்கத் தாரணியில்
என்னரசே! நீரிறந்தா யின்று (52)

ஓடை மடிபுரஞும் அந்தி யிளங்காற்றே!
வாடைப்-பனிமுத்தம் வைக்குதடா — கோடையிற்
கோட்டும் மழைபோற் குவலயம் வாழவந்தாய்
மொட்டவிழ்ந்து வீச மணம் (53)

வெள்ளருவிக் கானமோ வீணையின் நாதமோ
இள்ளை பொழியழுதக் கீதமோ — உள்ளம்
மயங்குதடா செல்வாய் மழைலகேட்டு ஏனோ
தயங்குதடா சொல்லத் தமிழ் (54)

கண்ணில் விரலொன்று குத்திக் கலங்குதலபோல்
பெஸ்னிதயம் வேதனைமுள் பொத்திவிட-விண்ணையானந்
தேர்ப்பவனி மன்னவனைத் தோளிற் கிடத்தவிழி
நீருந் துனும்பும் நிறைந்து (55)

கையளவு பூத்த கமலமுகம் போதாதோ
மெய்யழகால் வேறு மயக்கினையோ — துப்ய
திருத்தாள் மலரரும்பாய்த் தென்றனி வாட
ஒருமுத்தங் கண்ணே யுனக்கு (56)

சின்ன விழிகளைச் சித்திர மேனியைக்
கன்னங் குழியும் கலையழகைப் — பின்னுகின்ற
எண்ணங்கள் தொட்டு எழுதுங் கவிதையின்
வண்ணஞ்சோல் வேணோ விரித்து (57)

அவரைக்காய் போல அழகுப் பிறையை
எவரும் வெறுத்தொதுக்கல் உண்டோ — நவமணிகள்
கொட்டியே காலிற் குவித்தாலுஞ் செல்வமேயுள்
கட்டிமுத்த மொன்றே கொடை (58)

ஊறுகின்ற பூந்தயிழே! ஊஞ்சற் கவிபாடி
ஏறுகின்ற வெண்ணிலவே! என்றுண்ணைக் — கூறுகின்ற
தாயின் மனக்கோயிற் தெய்வமே! உண்வரவால்
பாயுதே தேணாறு பார் (59)

காலாந்திரத்தை முன்திடுகிறே (5)

முன்றுமே ஒன்றாகி முத்து விளைந்தெழுந்த
தோன்றாத அன்புத் துணையமுதை — சன்றளித்த
தாயும் மகிழுத் தரணியும் போற்றிவாழ்த்த
இயுமோ இன்ப அவை (60)

கீதி முதல்வன் அருந்தவ மைந்தணைச்
சோதி பிரளையமாய்ச் சூழ்ந்துநிற்க — நீதி
அருளையே வாங்கி அணையா விளக்கைக்
கருத்தினில் ஏற்றிவைத்தார் கேட்டு (61)

மாடாய் உழைத்து மலர்வசந்த சொப்பனமாய்
வாடாப் புகழை வரவுசெய்து — மேடுபள்ளம்
அத்தணையுந் தாண்டி அவனியே போற்றினாலும்
முத்தியில்லா வாழ்விலென்ன முற்று (62)

பூவழகு நெஞ்சம் புனவழகு பாயுமன்பு
நாவழகு காட்டும் நிறைவாக்குப் — பாவழகுத்
தூய்மை பழவழகுத் திஞ்சுவை வாழ்வழகுத்
தாய்மை அழகவளே தான் (63)

(5) கைகுவித்து வணங்குகின்றனர்
தெய்வமகனை!

உற்புக்காலை கூடை சிரைக்கு வரிசூலை
சுத்திசூலை - தெய்வமகனை பூப்பாக காட்டுக்கொடு
கஷ்யாமஸ்திரியாமி புரோகா வூப்பா வழாம
புத்திருக்கும் அல்லி புதுநிலவைத் தேடுதல்போல் வரிசூலை
காத்திருந்த மக்கள் கருணையிலே - முத்திருக்ககச்
செய்தான் இதயஞ் செறிக்க அருள்மழை
பெய்தான் உலகில் பிறந்து

(64)

வழிக்குத் துணையின்றி வாய்முதற் செய்த
பழியால் எமைமீட்டார் பாரில் - விழிகளிலே சில்லிக்குலை
ஒன்றந்தந் தோய் இறைமகனுந் தாய்மதியில்
வானந்த மீண்காட்ட வந்து

(65)

ஊங்காப்பால் குத்தாலை கஷ்யாம சூடாவ
பத்தரை மாற்றுப் பசும்பொள்ளை விண்ணுவைஞ் கூட்டு
கித்திரை மாதச் செழும்நிலவை - முத்திரை போட்டுக் கணிதமைப் பொத்துமவன் தாலாட்டைக்
கேட்டு உறங்குமே காது

(66)

தேவிலே சிந்தையேலாந் தோய்ந்து களிக்கையிலே
வானில் புதுமீனும் வந்ததம்மா - ஸனர்
பவச்கமை தீர்க்கப் புவிவந்த மீட்பர்
தவக்கோலங் கண்டார் திகைத்து

(67)

கிடையை விழித்திருந்து காத்த எனிப
இடையரும் பின்னால் எழுந்து - உடைகிழிய
ஓடி நடந்தருகில் உத்தமனைக் கண்டுகொத்து
ஆடி மகிழ்ந்தாரே அன்று

(68)

வீழ்ந்தனர் கைகூப்பி வாச அகில்தடவிட
தாழ்ந்து பணிந்தார் தலைமகனைச் — குழ்ந்தவான்
தூதர்கள் பாடிய திவ்வியணை என்னுமைந்து
பூதங்கள் வாழ்த்தும் பெரிது (69)

துதித்தார் இடையரொடு தூதர் மரியின்
உடிரக் கண்ணை உலகில் — நதியொன்று
ஒடிக் கடவின் உருள்வதைப்போல் நல்லோர்கள்
தேடிக் கலந்தார் தெரிந்து (70)

ஆதியாய் நின்றவார்த்தை அன்பு மவிதனாகிச்
சோதியாய்ப் பூமி சுடர்வீகஞ் — சேதியைக்
சொல்லவே பாவச் சுமைதாங்கிச் சென்றார்நீ
வெல்லவே இன்னருள் வைத்து (71)

வாய்விட்டு யாரழுதும் வந்த துயருடன்
நோய்விட்டா போகும் நிலந்தன்னிற் — சாய்ந்த
இசையில் மரம்விழும் தர்மநெறி சென்றால்
இசைதானே பொங்கும் உனக்கு (72)

அன்பு வழிதிறந்து அந்தகாரம் வென்றுளத்தில்
இன்ப விளக்காய் ஒளிபரப்பி — என்றும்
அமைதி கருணை அரசோச்சப் பாரில்
இமைப்பொழுதுந் துன்பந்தான் ஏது (73)

ஆயனாக வந்து இடர்தீர்த்து மாணிட
நேயத்தில் வாழும் நெறிகொடுத்த — தூயவனை
நெஞ்சால் துதித்துமே நாவாற் புகழ்வோர்க்குத்
தஞ்சம் அளிப்பான் தெரிந்து (74)

தமிழே! தாயே! தசித்திரர்க்கு வாய்த்து
அழுதுற்றே! ஞான அழகே! — குழறுகின்ற
ஆழியில்நான் தோனி அடைக்கலந் தந்தெனக்கு
நாழிப் பொழுதுமருள் நலம் (75)

படியேறிக் கோயிலிலுன் பாதநிழல் தேடித்
தடியுன்றி நான்நடந்தேன் தாயே! — விடியலையே
நானும் எனக்கருளி நாயகியே! ஏழையை
ஆனும் மரியே அணைத்து (76)

குறையக் காத்து விழுவாய் பெண்டாம்
குற்பாக — பெண்டாம் குறவு பெண்பாவி
குறுங்காலி குறவுவடை வறுங்காவி குபிசாகதி
(77) குல்கா முன்காவு குவாக்காவு

குடிக்காக்காவு முடிகாக்காவு குடியிருப்பு முடிகா
வறுங்கா — பெண்பாவி பொக்காக் பாக்கி
(78) குரிசுப் பெண்பாவு குருகு குபாக்கு
குரு காட்டிப்பாலு குக்குப்பாலக்கி

(6) வாளாக நெஞ்சைப் பிளந்து வார்த்தைகள்!

கொள்ளள அழகோடு கோலக் கிளிகலும்
வெள்ளனப் புறாக்களும் வட்டமிட - அள்ளுகின்ற
தேனமுத மூல்லையைத் தொட்டுத் தழுவிவரும்
மோனத்தில் காலை மலர்ந்து (77)

ஆதவளாய்ப் பாவ இருளகற்றும் யேசுவோடு மாதவன்
மாதவன் குசை மரியானும் - வேதவரி கூறும் ஜெருசலேமில் காணிக்கை கொண்டுவந்தார்
ஏறும் நிலாப்போல் எழுந்து (78)

திங்களுடன் செவ்வாயில் தெங்சொட்டும் மாமரியும்
பொங்குமனச் சூசையுடன் போயங்கே - சங்கமித்துக்
கோயில் வரக்கண்ட கூட்டந் தமைமறந்து
வாயிலில் நின்றுபாடும் வாழ்த்து (79)

இமையவர் போற்றும் இறைவனை வாழ்த்திச் சிமியோனும் யேகவைச் சேர்த்துச் - சுமந்தவிரு
கைகளும் ஏந்தவே காசினி தன்மீட்டை
மெய்யாகக் கண்டதிவர் முன் (80)

நானுந் துயராலே நொந்த இளம்மனதை
வாளொன்று ஊடுருவி வாட்டுமினைக் - கேளேன்று
சொல்லியதுங் குங்குமச் சேற்றிற் குளித்தநெஞ்சைக்
கல்லும் உருகிவிடுங் கண்டு (81)

இடிகேட்ட நாகம்போல் அவ்வேளை ஏங்கி
மடியில் கிடந்த மகனை - அடிவருடி
முத்தமொன்று வைத்த மரியாள் கலங்கியே
தத்தளித்தாள் நெஞ்சந் துடித்து (82)

களங்கயிலா நெஞ்சம் கருணை விழியும்
பளிங்குநிலா தோற்கும் பொலிவுந் - தளராத
நம்பிக்கை கொண்டும் நிலமீதில் வாழுந்தாலே
எழுபெருமான் நற்துவனை உண்டு (83)

கள்ளையே நாடுங் கருவண்டு பொன்மன
வள்ளலைத் தேடும் வறியகூட்டந் - தெள்ளுதமிழ்க்
சொல்லே கவிஞருக்குச் சேவகம் செய்யுமிங்கே
நல்லோர்க்கு இவ்வை நவிவு (84)

வாழைக்குக் குட்டியே வாழ்வில் எதிரியென்பர்
தோழமைக்கு முன்னே துயரமில்லை - ஏழைக்கு
அண்ணல் துணையாய் அருளிருக்கும் என்றழைக்குங்
கண்ணிற் பிறக்குங் கண்வு (85)

உடலை நெருப்பில் ஏறித்தாலும் பொங்குங்கும் உள்ள
கடல்கருட்டி முசிக் கண்று - இடர்தந்து
சென்றாலும் இந்தச் செகுத்துத் அலைமுடி நின்றாலும் போமோ நினைவு (86)

தூபுக்கிருதி தூபுக்கிருதி (5)

போதுமான

தங்களுக்கி என்றதுமே தன்கண்ணைக் குத்துமொரு
மங்கிய புத்தி மடையருக்கே — இங்கென்ன
குழ்ந்தாலுந் தானுந்தன் சுற்றமும் ஏற்றமுற
வாழ்ந்தால் அதுதான் விருந்து

(87)

விலைக்குதி விலைக்குதி குத்துமொருக்குதி விலை
(88) குத்துமொருக்குதி முடிமொருக்குதி விலை

பாவச் சக்திவீழ்ந்து புண்பட்ட மாந்தருள்ளே
ஆவலோடு கட்டி அரவணைக்குந் — தேவணாய்
வந்து எனியோளின் வாழ்வு தனைமாற்றித்
தந்தாரே மீட்பினைத் தான்

(88)

குத்துமொருக்குதி குத்துமொருக்குதி விலை
(89) குத்துமொருக்குதி குத்துமொருக்குதி விலை

(7) வெண்புறாவைத் தேடுகின்றது
வல்லூறு!

புகையும் எரிமலைபோல் பொங்கும் மனதில்
முகைவிட்டுக் கோபம் முளைக்கப் – பகைவென்ற
தோளெடுத்தான் எட்டுத் திசையும் நடுங்கவே
வாளெடுத்தான் வீரம் விளைத்து

(89)

என்னி நகைத்தே இறுமாப்புக் கொண்டோரைக்
கிள்ளி ஏறிவேனே கிரையென்று துள்ளிவரும்
மாண்குட்டி யானை முதுகிற சவாரிசெய்யத்
தான்முனைந்தாற் பேறென்ன தேர்

(90)

கொண்டல் வெடிகிளம்பக் கோளம் உரசிமோதக்
கண்ட மறவர்கள் கால்நடுங்க – மண்டலத்தில்
பந்தாடும் மனவர் பகைத்தலையை என்னுமொலி
சிந்தாமற் கேட்குஞ் செனி

(91)

சருகு விலைப்படுமா சோகியே முத்தாய்
உருவழும் பெற்றிடாது உண்மை – குருக்கத்து
குப்பைக்கே சொந்தந்தான் கோழைகள் வீரத்தை
இப்பிக்க லாமோ எனக்கு

(92)

கத்தியைத் தொட்டாலே காதவழி சென்றுவிடும்
புத்திகெட்ட வீணர் பழிகொண்டார் – எத்திக்கும்
வெற்றிக் கொடிபோட்ட வேந்தன் சரிதத்தைச்
சற்றும் அறிவாரோ செப்பு

(93)

சிரசைக் கொடுவாளாற் சீவிவிடும் என்ற
அரசனாளை கேட்டுநகர் எங்கும் - பிரலாப
வெள்ளம் பெருக வருந்துயின் அன்னையின்
உள்ளங் கலங்கும் உடைந்து (94)

குங்குமச் சேற்றினைக் குத்துவாள் முத்தமிடத்
தங்க மத்தை தலைகொய்து - சங்கரித்தார்
ஐயோ! கொடுங்கோலின் அக்கிரமக் குத்தைத்தான்
கையால் எழுதவாமோ கூறு (95)

எரிச்சல் புகைச்சலால் எத்தனைபேர் வாழ்வை
பெருச்சாளி போலேப்பம் போட்டுத் - திரிகின்ற
வஞ்ச மனத்துடன் வான்றுவி ஒடுமிவன்
குஞ்ச்களைத் தேடுங் கழுகு (96)

தற்குறிகள் காலிற் துவண்ட தளிர்களென்னிப்
பற்றி யெரியுதம்மா! பெற்றநெஞ்சம் - கற்கும்
வரலாறு ஓர்நாள் வருந்திரும்பி என்றும்
இருஞ்குப் பின்னொளி யுண்டு (97)

பூவே! எனமகவைப் பெற்றதாய்! விம்முவதும்
சாவேயுன் நித்த சரித்திரமோ - நாவுரைக்கக்
கூக்தாரா நீசுக் கொடியோர் நடத்தைக்னடு
பேசுத்தா ஞாலம் புகைந்து (98)

விழிகளிலே ஆராகி வெள்ளமே பாய
வழியெங்குஞ் செங்குருதி வீற்றது - அழியாத
விண்ணரசு துய்க்கத்தான் வெந்துயர் கொண்டனரோ
மன்னில் அரும்பாய் மலர்ந்து (99)

வேத இளங்குருத்தின் வாழ்வில் புயன்றுதூய வீலைக்க
மாதர் குலமணியும் முச்செறிந்து - நீதிதனை
பெற்ற இறைவனைப் போற்றி அமைதிரெஞ்சில்
உற்றான் திருமகளாய் ஆங்கு (100)

தாகையப் பிரிந்தமகன் அன்னை பிரிந்ததங்கை
நேயத் துணையிரிந்த நாயகி - தூயமணப்
பாச உறவைப் பிரிந்தமும் ஊர்க்கதற
மூசினதே துணப் முகம் (101)

வீட்டிலுங் கூக்குரல் வீதி யொடுவன்னிக் கீர்த்தி கூடுதல்
காட்டிலும் ஓயா அழுகுரல் - நாட்டிலும் வெறுப்பியல் இப்ப
நிம்மதி கெட்ட நரகவாழ்வே மீளநீயும்
செம்மணக் கொண்டெடுந்து செல் (102)

மூடத் தனத்தின் முடைநாற்றம் வீக்கின்ற
கேட்டைனத்துஞ் செப்புங் குழுகேடர் - வாட்டித்தான்
பச்சைக் கொடிக்குஞ்தீ போட்டு மகிழ்ச்சிறாரே
இச்சேகங் கண்விழிப்ப தென்று (103)

1. முனையிலோடு வேலை முனையிலோடு 8

கண்மணியைப் போவலே கண்ணிமை காத்தென்றும்
விண்மணிபோல் பூமியில் வீற்றிருந்த - பெண்மணியாய்
வாழ்பவனே! கோடி வரத்தியெனக் கைநெலிமுந்தால்
ஆழ்ந்தருகு தானே அது (104)

(104)

பொன்மீன் விழிகலங்கப் பூப்போல் முகம்வாட-
மின்மினி வாழ்வில் முளைத்துவிட்ட - தன்மனச்
சோகம் முழுவதும் சொல்லியாறப் பூமியில்
ஆகுமோ என்றாள் அறி (105)

(105)

வாளையீன் பாய்ந்து விளைகதிரை முத்தமிடும்
வேளையூர் தந்த விடிவிளக்கே! — நாளை
எதுவும் நடக்கலாம் ஏற்றுக்கு வாழ்வில்
கதியை அருள்வாயே காத்து (106)

(106)

(107)

காத்தாலீடு காயந்து காயவிட்டால் காத்தாலீடு
காக்கலை - காக்கின்பை ஏற்கொட்டி காக்கலை
காஞ்சிரிக்கைப் பெரிச்சியுள் காஞ்சி. காஞ்சியை
காஞ்சி காஞ்சியை காஞ்சியை

(108)

8. இடப்பெயர்வு தானே; இதுவுமொன்று...!

வியாகுல வெள்ளா மறைங்கிய சூரியனையிலே
கொடுந்தோன்ற ஆணையைக் கேட்ட பொழுதில் பொய்யும்
குடில்விழுந்த திப்போற் குழுறி - விடியுமுன்னே ஏழுது
தந்தை வள்ளொடு தாயுங் குழந்தையும்
சொந்தவூர் நீங்கின்றே சேர்ந்து

(107)

பொய்யும் சூரியே பொய்யும் சூரியையும்
இரவு பகவென்று என்னாது பாய்ந்தே மழுவு மூங்கில்
பரவும் வழிதனில் பார்வை - அருவி நாடியா வயிலுக்
சல்லக்கப் பொன்மலர்ச் சோலையும் ஆறும்
கலகலக்கும் ஆளந்தங் கொண்டு

(108)

ஏழுத்து வெள்ளாயை ஏழும்பை சூரியையும்
வீடும் மறந்துநெஞ்சும் வேகுந் துயர்க்கமந்து ஏழுத்தா
காடுஞ் செழித்த கழனியடன் - மேடுபள்ளஞ் ஏழு யடனை
குழந்த புவியுழக்கிச் செல்கின்றார் வாழ்விலே
தாழ்ச்சியே வெல்லுந் தனித்து

(109)

இருஞும் ஒளியும்போல் ஏற்றமுந் தாழ்வும்
உருஞும் புவியில் இணையும் - அருளே
மனம்மகிழப் போகின்ற மார்க்கமுந் தீமை
தனக்கென்றே வாழுந் தினம்

(110)

பெண்ணாசை தோயுமோர் பித்துமன ஏரோதன்
மண்ணாசை கொண்டே மயங்கினான் - என்னாத
வேணவிற் பேரியில்விழந்ததே பார்த்தேங்கும்
நாளுக்கோ சொல்வேண் நிகர்

(111)

பின்க முகம்நோக்கிப் பேதலித்துப் போன அன்னை
அஞ்சித் தடுமாறி ஏக்கிவெளே — வர்சக
ஏரோதன் ஆணை எகிப்திற்குச் செல்லவைத்த
காரணத்தை என்னைக் குமைந்து (112)

பொறிக்குள் விழுந்த பறவைபோல் வாடித்
தறிக்குள்ளே நூலாய்த் தவித்து — எறியுமொரு
வேதனைமுள் நெஞ்சில் வலியெடுக்கத் தாயேங்குங்
காவைதனைய யாரறிவார் கூறு (113)

பாதையிற் சௌந்ராக் பயணந் தொடருமிங்கே
வேதனைதான் நல்ல சீடிவுதரும் — பாதித்
துயரத்தில் ஆனந்தந் காரணியில் உண்டே
உயர்வுக்குத் தாழ்வே எதிர் (114)

உயிருக்குத் தேகம் ஒருக்கு பச்சைப்
பயிருக்கே வேலிதான் போதுந் — துயிலாத
கண்ணுக்கும் நெஞ்சுக்குங் காவலே இல்லையானாற்
பெண்ணுக்கு வாழ்வுதான் பொய் (115)

புயதும் அடங்கிவிடும் மூகம்பம் ஓயும்
துயர்காற்றாய்ப் போகுந் துணையால் — தயங்காத
உள்ளத் துணிவுடனே ஒங்கும் நெறிநின்றால்
எள்ளளவுந் துண்பயில்வை இங்கு (116)

பால்புளித்தால் நன்கு பருத்துவோர்க்கு நீதிகெட்டுச் சாலை
கோல்சரித்தால் நன்கே குடிகளுக்கு — தோலுளித்துப் பார்த்து எட்டபோடும் பொல்லா மனுவழக்கைத் தீர்த்துவைக்க உண்டோ திறன் (117)

தாயேநான் கொம்பைக் கூறுவாக் கொடியாகி நீயே கதியென்றேன் நெட்டுயிர்த்து — நாயேன்தன் இப்பிறவி பெற்றதுயர் ஆயிரம் ஊழைகள்ட சொப்பன்மோ என்வாழ்வு சொல் (118)

காலை புலகுங் கதிரவடிலே உண்ணாலோ
மாலைநிலா கால்மிதிக்கும் மஞ்சமல்லோ — கோலமனித்
தாரகைகள் கொஞ்சிடுந் தங்கமுடி வைத்தவனே
ஆரெந்தன் வாழ்வின் அரண் (119)

(111) பால்புளித்தால் நீதிகெட்டுச் சாலை
கோல்சரித்தால் நன்கே குடிகளுக்கு — தோலுளித்துப் பார்த்து எட்டபோடும் பொல்லா மனுவழக்கைத் தீர்த்துவைக்க உண்டோ திறன்

(111) பால்புளித்தால் நீதிகெட்டுச் சாலை
கோல்சரித்தால் நன்கே குடிகளுக்கு — தோலுளித்துப் பார்த்து எட்டபோடும் பொல்லா மனுவழக்கைத் தீர்த்துவைக்க உண்டோ திறன்

9. பிரிவே! நீ வாழ்க

யேசுவுந் தாய்மரியும் எம்பெருமான் குசையும் நீங்களுக்கு வீசுபுகழ்ப் பாஸ்கா விழாக்காண - மாசகன்ற நெஞ்சோடு வந்தனர் நானும் ஒருகூட்டின் பிஞ்சுப் பறவைகள் போல் (120)

கல்வி மிகுந்தோங்கிக் கேள்வி சுடர்விடத் துல்லிய போதத் திறன்கொண்டு - நல்விதயந் தொட்டு உறவாடுந் தூய மகன்புகழும் பட்டோளி வீசிப் பறந்து (121)

வீறு துவங்கிடும் வேத முழுமுதல் ஆற்றிரு ஆண்டில் அருள்முதிர்ந்து - தேறுதல் கேட்ட மனிதருக்குக் கோடி ககமனித்தார் வீட்டின்ப முத்திதான் வார்த்து (122)

கண்ட அனைவருக் கண்ணிமரி பொன்மகனை உண்டு மகிழ்ந்தார் இருவிழியால் - வண்டினமே அல்லியை நாடுதல்போல் ஒழிவரும் மக்களோலம் கல்லும் உருகாதோ கேட்டு (123)

மூங்கில் மரக்காட்டில் மூண்டுவிட்ட திப்போல ஏங்கும் பரிசேயர் ஏனையோரும் - தாங்கிடாமல் யேக்கவைத் திக்கெல்லாம் ஏற்றும் நிலைகண்டு பேசிப் புழுங்கினர் போய் (124)

வியாத அளவு வென்பது

விழாவும் முடிந்தது வெற்றிக் களிப்பில்
உழாத மனங்களில் ஒலம் — எழாதோ
புத்தம் புதியதோர் பூபாளம் போலவைது
நித்தம் மலருதம்மா நன்கு

(125)

கடலைப் பிரிந்து குழறுமலை இல்லை
உடலுயிரை விட்டுவாழ்தல் உண்டா? — திடமாகச்
குசையுடன் மைந்தனுஞ் சேர்ந்து வருவனெற்றாள்
நேச மரியாள் நினைந்து

(126)

எங்குமே காவேண் ஒருகோடிப் பொன்னையென்று
தங்க மரியாள் தலித்தமுதாள் — துங்க
வளனும் நெருப்பினில் வெந்தபழுப் போலத்
தளர்ந்தார் மணமுந் துடித்து

(127)

தொட்டு உடல்வளர்த்த தங்க மகனென்னை
விட்டுப் பிரியமனம் வந்தவதயோ! — கொட்டுதே
நீரவையைத் கண்ணிரண்டும் நாடுமுயிர் ஓவியத்தைத்
தாரரவார்த்துச் செல்வானோ தாய்

(128)

பொன்னை இழந்தேன் புதுமலர்க் கொத்திமந்தேன்
உன்னை மகனே இழந்ததனாற் — சின்னமணிக்
கைக்களை வீசிவந்து கட்டி யணைத்துதெல்லாம்
பொர்யாய் மறையுமோவிப் போது

(129)

தொலைந்துமே கண்டெடுத்த தங்கச் சிமிமூத்
தலையால் அளந்துவிட்ட தூக்கி - மலைத்தேனைச்
திந்தும் மழலைச் சுவைக்கற வார்த்தையில்லை
விந்தயாய்ச் சொல்வேணோ வாழ்த்து (130)

ஒட்டத்தை ஓடி இலக்கை அடையுமின்னே
ஆட்டம் முடிப்பேன் ஒருநாளே - தேட்டமாய்
ஒன்றுமில்லை அம்மா! உனது திருவடிதான்
ஏன்றுமெனைச் காக்கும் உணர் (131)

வானமழு தூவ வயல்கொழித்துப் பச்சைதோயும்
தேனறும்பு மெத்தைபோடத் தென்றலோடும் - மானருகில்
நீநாய் துயில்கொள்ளும் அங்கு மடுப்பலையில்
தீநாக்காற் சட்டோ தழும்பு (132)

10. தொழிலகத்திற் சூசனையுடன் தூயவன்

உயுகூடிக் கூங்கி கூந்துபிச்சூல் பறிசூட்டுவாலும்
சங்கினது வெள்ளளந்திருந்து சுட்டால் மறைந்திடுமா? சங்கின
தெங்கிள நீருந் தெவிட்டுமா? — இங்கினிமேல்
செம்மைக் குணங்கொண்ட சால்பால் இகவாழ்வில்
நம்மை யணைத்தெடுக்கும் நாடு (133)

வாழ்வில் இழிவுதர வாய்த்ததொழில் ஏதுமில்லை
தாழ்வே அறியாத் துணிவெபற்றுச் — குழுமொரு
இஸ்பழுஞ் சாந்தியும் ஆனும் உலகமைந்தாற்
துன்பம் இவியெமக்குத் தாசு (134)

துச்சமாய் எந்தத் தொழிலையும் எண்ணாது பூந்துவாலும்
தச்சன் மகனாய்த் தவத்தாலே — அச்சமின்றிச் சாந்தி
சொல்லாலும் வாழ்வாலும் சுற்றும் புவித்தில் நல்லாயன் வந்தான் நமக்கு (135)

பிஞ்சக் கரங்கள் புழுதியாடத் தாய்மரியின்
நெஞ்சந் துயரால் நொருங்குண்டு — கொஞ்சி
விளையாடித் தேயந்த வண்ண நிலாவைக்
கணைகொட்டப் பார்த்திருந்தான் கூர்ந்து (136)

கத்தி உளியுடன் கரியவாள் தீட்டியமின்
கத்தியலால் ஒங்கிச் சுருளாவைத்துக் — குத்திப்
பின்ந்தெறியும் குசை புனிதனைக் கண்டார்
உளங்கலங்க வீழும் இது (137)

நெற்றி வியர்வை நிலத்தில் விழுவழைக்கும்
முற்றுந் துறந்த முனீவனையும் — பெற்ற
மகணையும் பார்த்த மரியாவின் நெஞ்சம்
துகளாய்ச் சிதறுந் துடித்து

(138)

முடிமன்னார் காலில் முகந்தொட்டு வீழுங்
குடைநிழலில் அன்புநிறை கொற்றம் — விடிவுதரும்
வேந்தே! உணக்கோ வியாகுவங்கள் சஞ்சலம்
நீந்திக் கடப்பேணோ நான்

(139)

சழன்றுடிக்குங் காற்றிற் சஞ்சாய் அவைந்து
தழிலில் புழுப்போற் துடித்தேன் — முழங்குவின்ற
மேகங்கள் கொட்டும் மழையாலே தீராத
தாகமிதைப் போக்கத் திகைத்து

(140)

பொறியில் வீழுந்த பறவைபோல் பின்னுந்
தறியில் நுழைந்த தளிர்போல் — அறியாக்
கவலையினால் வாடிக் குழுறுகிறேன் எந்தன்
அவலமெவர் தீர்ப்பார் உரை

(141)

துருவங்கள் சேராது திகுளி ராது
கரைந்து இளகாது கல்லுங் — குருத்தெதியும்
என்னந்தான் வாழ்வு இதுவுன்மை நீமீள்
அன்னால் கொடுப்பார் அருள்

(142)

வாடை கலைந்து வசந்தகாலம் பூப்பதுவுக்
கோடை விவகமங்கு கொட்டுவதும் - மூடைகட்டிப் பீடிப்
பாவங்கள் செய்தோர் புதுவாழ்வு காண்பதுவுந்
தேவன் கருணையேஷத் தேர் (143)

உருகி நலிந்து உடலும் மெனிந்து
கருகினிட்ட மூல்லைக் கொடிபோற் - பெருகிவருங்
கன்னீரில் நீந்திக் கரையேறந் தாயேயுன்
நன்மலரிப் பாதந் துணை (144)

(021) இந்தால் பாலூ ஸ்ரீராம க்லக்ஷ்மி ஸ்ரீ
உண்சிதுவம்பு - நூத்துவம் பூப்பத்துப் பீடியூ
தாடி வெப்பமுடை ஏடுபோடி சுங்காரி
நூத்துவடி க்ராமப் பாதைப்பால்

(022) கீழுஞ்சி காபவிசையை கல்லூரி ஸ்ரீராமி
காபவிசீடு - காபவிசீடு, கல்லூரி ஸ்ரீராம
க்லக்ஷ்மி ப்புறவிழையுத் தொயை காங்கிரஸை
நீல காபவிசீடு, காபவிசையை

(145) ஒரு ஸ்தலை காருவர் நகர்வெறுது
பூநிதுக்குலம் - கீழுஞ்சி காங்கிரஸ் கீழுஞ்சி
காபவிசீடு வகைநிறுத்தி பூநிது சுநத்தியாக்கா
நல்ல காபவிசீடு காங்கிரஸ்

11. சூசையெனும் நிழல்மரம் நில்லாமற் சாய்ந்ததே!

குரியன் சாய்ந்தாற் சுடராய் நிலவெறிக்கும்
ஆரெதிர்த்தாற் தாய்மடியில் ஆறலாம் — வேரிழந்த
ஆல் மரம்போல ஆடிவீழ்ந்த சூசையினால்
ஒலத்தில் முழுகும் அகம்

(145)

கண்களை மூடிக் கணதமுடித்துக் காலாறு
விண்ணின் ததவுதட்டும் வேதமுனி — மண்மீது
ஶாதூர் விடைகேட்கச் சந்தமரி திப்பட்ட
பூவாணன் நெஞ்சம் புகைந்து

(146)

அப்பன் மறைந்தான் அறிவுசொல்லி வைத்ததோரு
தப்பிலாச் சால்பின் தலைவனிவன் — ஓப்பரிய
வேத மலர்க்காட்டின் வண்ண முகையொன்றே
தாதை புனிதவளன் தான்

(147)

கொடிபோற் புயலின்டயே கோல மெடுத்து
இடியாக வீழ்ந்ததை எண்ணி — முடிவேதும்
இல்லா மனித உறவுக்கு யாருமே
எல்லையா வைப்பர் இனி

(148)

பாட்டுக்குள் சுத்தம் புகுந்து இனிப்பதுபோல்
கூட்டுக்குள் வாழ்ந்த குருவிகள் — மீட்டுமெந்தச்
சோகராகங் கேட்கத்தான் சூசை அருகிலையே
டூகம்பந் தாணோ பிரிவு

(149)

வாய்மூல வாதாக்கம் 11

புளியில் தடமழிந்து போவதெலாம் ஈசன்
கவிஷை எழுதிவைத்த கண்ணீர் – குவியும்
உதயத்தில் பூக்கள் இதழ்விரித்துத் தோன்றும்
இதயத்துத் துன்பங்கள் ஒன்று (150)

குன்று சிடைந்துவிழ்ந்த கல்தானே சிற்பமாகும்
ஒன்றுதான் இன்னொன்றின் ஆரம்பம் – அங்கேற்றுதி
வைத்தவனின் தீர்ப்பை அழிக்கலாமோ முன்னுண்றித்
கைத்தாற் சுகமா தரும் (151)

(151)

வலையெடுத்து ஓடிப்போய் வீசுக் கடலின்
அலைமேயத்த மன்னெண்கே என்று – நிலைகுலவத்து
வெள்ளிமணல் மேட்டில் வீசும்பியழும் மங்கைபோல்
புள்ளிமயில் விழுந்தாள் புரண்டு (152)

(152)

கொம்பை யிழுந்த கொடிபோலத் தத்தனித்துத்
தெம்பு இழிந்துமிகத் தேம்புகின்றாள் – விம்மி
அழவும் முடியாமல் அன்னையனம் பாறி
எழுவுமே சக்கி யிழுந்து (153)

சருதி யிழுந்தாற் கவைக்காடுத சிதம்
பிரிவுடலைக் குத்திப் பிழியும் – இரும்புபோல்
நெஞ்சத்திற் கூட நெருடலின் காயங்கள்
கொஞ்சமும் ஆறா கொதித்து (154)

பிரா குமரிஸ தந்த குழுவுடும் 21

வானவில்போல் இன்பதுங்ப வட்டஞ் சமள்றுவருந்
தேனும் தொடச்சுடுந் யோக – சனராற்
காயும் வயிற்றுக்குக் கஞ்சியில்லை என்றமுத
இயும் மனிதவாழ்வு ஏன் (155)

(155)

வான விழுதுவெடுப்பு வான விழுதுவெடுப்பு

பஞ்சம் மிகுந்து பசியாலே வாடிவரும்
நெஞ்சம் மகிழும் நினைவோடு – தஞ்சமொன்றை
உண்ணடியிற் காணவே ஒடு வருகின்றேன்
கன்னி மரியுணைக் கேட்டு (156)

(156)

வான விழுதுவெடுப்பு வான விழுதுவெடுப்பு

(157)

வான விழுதுவெடுப்பு வான விழுதுவெடுப்பு

வான விழுதுவெடுப்பு வான விழுதுவெடுப்பு
நெஞ்சம் மிகுந்து – நீங்கூடு தீயாலே நிரிச்சாவரதீ
மியுந் காணுதலை நீங்கூடு நீங்கூடு நீங்கூடு
(158) நீங்கூடு நீங்கூடு நீங்கூடு நீங்கூடு

(158)

வான விழுதுவெடுப்பு வான விழுதுவெடுப்பு

12. வாழ்வுற்றுத் தந்த வற்றாத சாறு!

முக்களிச் சாற்றினிலே முத்து உருண்டோடக்
கொக்குமீன் தத்துங் குளத்திலே – முக்குளிக்கும்
தேரைள் மீட்டுத்தா திவ்விய ராகங்கள்
நாரைதான் செய்யும் நடம்

(157)

கொட்டும் பனியிலினங் கொத்துமலர்த் தேனிதழைத்
தொட்டத்தா காணாலூர்த் தென்றலே! – விட்டுவிட்டுத்
துள்ளும் அருவியே தாள் மீட்டநெஞ்சை
அன்னிவரும் பெண்ணே இவள்

(158)

காளையர் தோளிளமை காட்டப் புதுத்தென்னம்
பாளைச் சிரிப்பழகுப் பாணவயரின் – வாளெறியும்
பூவிழி கண்டெவரும் பொன்னின் உடல்தழுவத்
தாவுவதைச் சொல்லுந் தமிழ்

(159)

இருமனமே அன்பு உறவில் மயங்குந்
திருமனத்தில் நெய்போற் திரண்டு – வருகின்ற
மக்கள் சிரிப்பால் முகங்களில் பூமலர
அக்களிப்பில் மெய்மறந்தார் ஆங்கு

(160)

விருந்து நடந்தது வந்தவர்க்கோ துன்பம்
மருந்தளவு மில்லை மளத்தில் – அருந்தரசம்
தீர்ந்துவிட்ட தென்றுகாற்றில் தேயுங் குரலொன்று
ஊர்ந்துவரத் தோன்று மிடர்

(161)

தாயும் இரசமெலாந் தீர்ந்தைதச் சொன்னதுமே காட்ட
சேயுந்தன் வேளையல்லச் செய்யவென்றார் — தோயுங்கால
கவலையில் மூழ்கக் கருணைக்கு ஏங்கி அவை காட்டுவது
அவல மடைந்தாள் அவள் (162)

உள்ளங் கவங்கினாள் உத்தமி துன்பமெலாம் காட்டுவது
வெள்ளம்போல் பொங்கி வழிந்ததனால் — முள்ளாய்
உறுத்தும் முகங்கள் உறவெழுதிக் காட்ட
இருதியில் வெல்வார் எவர் (163)

ஆறுகுடந் தன்னீரை ஊற்றத் தலைவனதை
ஊறுகவை பொங்கும் இரசமாக்க — நூற்றாடு
ஆயிரமாய் மக்கள் அருந்திக் களித்தனர்
தாயவனைப் போற்றித் துதித்து (164)

வானத் திருவீட்டின் வைர ஒளிவிளக்கே!
ஞானவோடை தந்த நறுமலரே! — எனம்மா
மிளாக் கொடுந்துயரில் மோதும் எணக்கண்டு
வாளா திருப்பதேன் விட்டு (165)

முததே! கரும்பே! முதிர்ந்ததேனே! பெண்ணமக்கே
வித்தாகும் அன்பின் விளைநிலைமே! — கத்தும்
கடவிற் துரும்பெனக் கண்ணீரிற் கோய்ந்து
கிடக்கும் எனக்கொருசோல் கூறு (166)

பாயுந் தமிழருவிப் பொன்களிதை கேளாமற் காயுமே சான்றோரின் காதுகள் — தாயுன் அருள்முகங் காணாது ஆசையினாற் கெட்டுக் கருகும் பயிரானேன் கான் (167)

வானென்ன செய்யும் வளர்மதியைப் பாராது மீனென்ன தான்செய்யும் மண்கிடப்பில் — நானென்ன திங்கினமுத்துங் காத்திட்ட தாயே! உனதன்பால் ஏங்காதே என்றென்ன ஆன் (168)

(167)

(168)

(169)

13. தந்தையின் வழியில் வாழ்பவனே என் தோழன்!

சேற்றில் முளைத்துச் சகந்தமெழுந் தாமரைபோல்
காற்றில் அணையாமற் காத்தென்றும் — ஏற்றிப்
பிடித்த விளக்குதரும் பேரோனி கண்டு
நெடுந்தாரஞ் சென்றோரும் நூறு

(169)

திருவோடு தூக்கித் தவிக்கின்ற நெஞ்சு
தெருவோடு போகுந் தருணங் — குருவோடு
சீட்டும் அவ்வழியே சென்றிதைக் கண்டவனும்
நாட்திரக் கத்தினான் நன்கு

(170)

கல்விலும் முள்ளிலும் காட்டு மலையிலும்
அல்லும் பகலும் அலைந்துவந்தாற் — சொல்லால்
உரைக்க முடியாத அன்பெனும் ஊற்றிற்
கரையாதோ நெஞ்சுங் குளித்து

(171)

ஒடி வருகின்ற உற்றாருந் தாயுமங்கு
தேடிவந்த வேளை தவமிருந்து — நாடியே
சகன் வழிநிற்போர் எந்தன் உறவென்று
தேசிகனுஞ் சொன்னார் தெரிந்து

(172)

தீயில் புழுப்போற் துடித்த மரியானும்
நோயில் தளர்ந்த நிலைகண்டு — கோயிலில்
அன்றொலித்த வார்த்தைகள் அக்கினிபோற் சட்டதே
கண்றுக் குரல்பிழியக் கேட்டு

(173)

நாவிமெப்பூம் நெப்பியூ நெப்பித்தூர்த் .81

! செய்வாகவி ராத

கேடும் உறவுகள் தூயமுகங் காணாது
வாடும் மலர்போல் வருந்துகொகியா! — நீடுவகில்
முத்தி நிலைகாண முன்றுக்குள் ஒன்றான
சந்தியனே! உங்தான் சரண் (174)

கருவுரிந் தோன்றிக் குடியிருந்த பின்னால்
திருவூர்ப் பிறத்திடராற் தேம்பிக் — குருஷுரில்
போய்வாழும் நான்மட்டும் பாவி யுணைப்பாடத்
தாய்மரியே! நீயே துணை (175)

தாயின் ரிப் பின்னையில்லை தந்தியின் ரி வீணையில்லை
நீயின் ரி நானில்லை நீஞ்ஞகில் — காயும்
அழகுநிலாக் காணாத அல்லிநான் நீயோ
மழலைக்குப் பூவின் மணம் (176)

குஞ்சின் குரவினைக் கேட்டாற் பறவைவருந்
தஞ்சமென்றால் உந்தன் துணைவரும் — செஞ்சாந்தின்
வாசங் கமமுழுன் வண்ண மலரடியைப்
பூசைசெய்தல் கண்படைத்த பேறு (177)

தழையொடித்துத் தன்கிடைக்குத் தந்தவனே காவு க்கிடு
மழையைக் கொடுத்தகு மேகம் — உழைப்பே நீஞ்ஞகில்
விழுக் கிறைத்தநீராய் வீழ்வதில்லை ஏற்றுக் கொடுத்தூ
கழலடி ஒன்றெனக்கே காப்பு (178)

பிளவு தூக்கம் நோய் . 11

அங்கமேலாம் வின்னின் அழுகு தவழ்ந்துவரும்
மங்கையுள் பொன்னடிக்கு மாலையிட்டேன் — தங்கமென
மின்னுந் தனிர்க்கையாற் தாராயோ ஆசிகள்
இன்னுந் தயக்கம் எதற்கு

(179)

(180) பவி பழுவாஸல் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணபி

வாணமுஞ் சுற்றுகின்ற வையமும் ஆக்கிவைத்த
ஞான முதல்வணை நேயமுடன் — கானமதைப்
பாடும் இறைதூதர் போற்றவே தந்தவளே!
வாடும் என்னத்தேற்ற வா

(180)

(181) நூல் ராவிக்கப்பால் காலைப்பகுதி

கவிபாடும் நாதக் குயில்கள் வணம்போல்
புவியொருநாள் உன்னாற் பொலியுந் — தவிப்போடு
சிக்கிவிட்ட ஆன்பச் சுழியிலே தப்பநீதான்
தக்க வழிகாட்டுந் தாய்

(181)

(182) ஜெர்மனி ராபரிஸி காலை

● ● ● நாடு நினைநாலி நூலினாவி
யனுவே — நூலாங்கால் காலைப்பால் யனுவே
ஏஞ்சாலி நாலைக்குங்காலை நாலைக்குங்கு நூலைக்காலை
(182) யூலை கூலை கூலை கூலை

புதுப்பாலை புதுப்பாலை கிரிம்பால நூலைப்பாலை
காலை — கூலைப்பால் கூலைப்பால் கூலை
புதுப்பாலை கூலைப்பால் கூலைப்பால் புதுப்பாலை
(183) நூலைப்பால் நூலைப்பால்

14. அவனி மறக்காத பவனி!

விரும்புதலை தயூந சுநில்லை விரும்புதலை
உழவுமுனை காணாத உள்ளாந் திருந்தக
கழுதை தனிலேறிக் கொண்டு — முழுஞான போல் கழுதை
ஊற்றாகும் மன்னவன் ஊர்வலஞ் சென்றானே
போற்றிசொல்லி மன்புகழும் போ (182)

உட்டிலிக்கு விழுயலை பூசித்து குழுவாம்
இலையை ஒடித்து இன்யநிழல் போர்த்துத் தடை குடும்ப
தலைவன் வரமலர்கள் தூவி - அனைவீகம் குதை குடும்ப
பத்தியுடன் ஒசன்னாப் பாடி நடந்தமக்கள்
சத்தியத்தைக் கண்டனரோ சாற்று (183)

காபிய்கால ஒதுக்கிட குதை குடும்பத்தை
தேரிற் குதிரைபூட்டித் தங்க மணியின்ன
ஊரெல்லாம் வாழ்த்தவில்லை என்கைணா — நீரினாற்
பூத்த இருவிழியாற் பார்த்தான் முதிரிலவு
காத்த கிளிபோற் கரைந்து (184)

கோகிலஞ் சோலையிற்தான் கூவும் நெறிநின்றார்
சாகினும் வாய்மைக்கே சான்றாவர் — வேகும்
மனத்துயர் குழ்ந்தால் மலைத்துத்தான் போகுங்
கனத்த இதயக் குணம் (185)

குடாய்ப்பால் காய்ச்சின் கலைபெறும் மாண்புதரும்
இடாகத் தேங்ந்து உழைத்தாலே — வாடாத
சத்திய வாக்கினைச் சிந்தித்த பேரெல்லாம்
நித்தியமுங் கொள்வார் நிறைவு (186)

மாறுபட்ட கொள்கை மனமுடையோர் தம்முள்ளே
வேறுபட்டு நானும் வருந்துவரே — கூறுபட்டு
நிற்பவர்கள் வாழ்வெரிந்த நீறு அழியாமல்
உற்பலிக்குஞ் சான்றோர் உறவு (187)

பாவச் கழிவிச்சுப் பட்டமியும் மாந்தரையே
ஆவலோடு வந்து அரவணைத்த — தேவா!
நெறிபிறற்ந்து கெட்டலையும் நெஞ்சின் கொடுமை
வெறியைத் தணித்தருள வா (188)

சேயாய்ப் பிறந்துவகிற் சேவகனாய்க் கால்கழுவித்
தாயாய் எமைக்காத்தான் தண்சிறகில் — வாயாலே
பொய்யுரைத்து வில்லேற்றிப் பாயவிடும் அம்பொன்றே
துய்யின் நெஞ்சைத் துளைத்து (189)

வேதந் தொழுமுதலே! வையம் படைத்துமலர்ப்
பாதந் தகுமோர் பரம்பொருளே! — ஏதும்
அறியாக் கயவன்மேல் எத்துணையுன் அன்பு
வறியேனுக்குத் தந்தாய் வரம் (190)

அகழ்ந்தே கிழங்கை எடுப்பதுபோல் என்றும்
மகிழ்ந்திருக்கப் பேய்நெஞ்சை மாற்றி — உகந்தவழி
கண்டாலே வாழுங் குவலையந் தீயவெடி
கண்டாற் பெறலாமோ கேள் (191)

பொய்யொடு குதுசெய்து பொல்லாக் குழிபறித்துச் செய்யுங் கொடுமையாற் சீரிழுந்து - வையகத்திற் பேயாக வாழுகின்ற பாலி கடைத்தேறத் தாயாக என்னையே தாங்கு (192)

மன்னைவு சாந்தம் மலரைநகும் புன்முறுவல் வின்னைவு தந்த விரிந்தமலம் - என்னைவு இல்லாக கருணைக்கு ஏதுவமை கூறுவேன் எல்லார்க்குந் தாய்மரியாள் என்று (193)

(192) குதுசெய்து பொல்லாக் குழிபறி வையகத்திற் பேயாக வாழுகின்ற பாலி கடைத்தேறத் தாயாக என்னையே தாங்கு (193)

(192) குதுசெய்து பொல்லாக் குழிபறி வையகத்திற் பேயாக வாழுகின்ற பாலி கடைத்தேறத் தாயாக என்னையே தாங்கு (193)

(192) குதுசெய்து பொல்லாக் குழிபறி வையகத்திற் பேயாக வாழுகின்ற பாலி கடைத்தேறத் தாயாக என்னையே தாங்கு (193)

15. சரித மணலில் விழுந்த சோகச் சுவடு!

பூர்வ ஸ்ரீபிள்ளைக்காலை ஒலிபூரிச்சுடு சுவடுமீ
மண்ணரசர் வாழ்த்து மலரடி போற்றுகின்ற
விண்ணரசு ஜெதசமேனி வீழ்ந்துநெஞ்சுசம் — புன்னாகி
ஏங்கி வியர்த்து இளைத்தகோலங் கண்டுமனத்
தாங்குவனோ அன்னமரித் தாய்

(194)

ஞானவொளித் தூதனின் நல்வ துணைபெற்று வகையை
மோனத் தவராசன் மூர்ச்சித்து — வானப் பிழிச்சுபி
பிதானினை நோக்கி வரமொன்று கேட்டார் பிழிச்சு
சதாவுந் துயரந்தான் குழ்ந்து

(195)

தந்தையேயிக் கிள்ளைத் துயரகலச் செய்தகுளும் கிழவை
எந்தன் விருப்பம்போல் அல்லவே — உந்தனது கிழவை
மேலர்ள ஆனை முழுவதும் ஆகட்டும் கிழவை கூரிய
பாலாறு போலப் பாய்ந்து

(196)

வணசத்திற் பொட்டெனவே வெள்ளைப் பனிபோல் பாயல்
உணதுமுகந் தன்னில் ஒழுக — எனக்கொரு
மீட்பளிக்க வந்த முதல்வனே! இன்றுங்கைக் கிழவை
கேட்கவா நாதியற்றாய் கறு

(197)

மாந்தர் பவச்சுமைகள் மல்லிகைப்பூ மேனியிலே கிழவை
ஏந்திச் சமந்து இளைப்பெய்திச் — சாந்தமெனுங் கிழவை
குஞ்சேறநி மாயக் குவயயத்தை மீட்டெட்டுத்து
நின்றவனே! தாராய் நலம் கிழவை கூரியுள்ளது

(198)

வியாகுல அன்னை வெண்டா (19)

வியர்வை உடல்கிழித்து வெள்ளல்போல் ஒடத்
தயவை இழந்ததினாற் தோன்றும் — பயமுடன்
ஒன்றாகிப் பொன்னின் உடல்சிவக்கும் பாடுகளால்
வென்று நிலைக்கும்நம் வாழ்வு (199)

தெய்வ மகனைத் திருஅவ தாரனை
வையகம் மீட்ட வரப்பொருளைக் — ஈகுவித்துப்
போற்றித் தமிழாலே பாமாலை ஆயிரம்
சாற்றிப் பணிந்தேன் சிரம் (200)

கண்களும் மொய்க்கக் கருத்திழக்குங் காடையரோ
பெண்களைச் சந்தைப் பொருளாக்கி — மன்மீதில்
அன்னைக் குலம்மேல் அவிழ்த்த கொரேங்கள்
என்ஜே! மனிதர் இவர் (201)

பொட்டிழந்த மங்கைபோல் பொன்மீன் விழிகலங்கிக்
கட்டறுத்து ஒடுதம்மா கண்ணீரும் — பட்ட
மரந்தழைத்து ஓர்நாள் பக்ஞம் விரிக்க
வருமோ எனக்கிணி வாழ்வு (202)

சயாத கைகள்தான் இங்கிருந்து ஏதுபயன்
காயாத மாவுக்குக் கல்லெல்நியேன? — தாயான
கன்னி மரியிடமோ கைநீட்டிச் சேவித்தாற்
பின்னும் எனக்குண்டோ பேறு (203)

கிராமத்திலிருந்து பிறவே १

அன்பாலும் போக்கும் அருளாலுங் காத்துந்தன்
என்பும் பிறர்க்குதலும் அன்னையே! — உன்கருளை
முத்துக் கடவினுள் முழ்சிவிட்டேன் என்னைநீ
தத்தெடுத்துக் காராயோ தான் (204)

(204)

இப்பால் துணையுமில்லை ஆற் நிழலுமில்லை
அப்பால் வரவென்னால் ஆகுமோ? — எப்பாலும்
கண்கள் மயங்கிவரக் காதில் ஒவிக்குதம்மா!
புண்ணியத் தாயேயுன் பேர் (205)

(205)

(206)

வினாக்களில் பூர்வமாக கூறுவிடப்படுவதை
குறித்து — முசுகு ஏனையென்ற ஏற்குமிகு முதிர்ச்சியை ராகவி எழுப்புவதை முதலிடமில்
நோக்கம் கிடிக்க டப்பிட்டிடும்

(206)

வினாக்களில் பொலிமாங்க கூறுவிடத்திற்கும் பொல
க்குவிடுவால் — காக்குவாங்க வரித்திர்க்கப் போலிடுவதை
காக்குவாங்க குவியிலூடு உத்துயம்பால் சாங்குவ
புப்புக்கி வசூலு காக்குவியிலூடு

(207)

நான்முகுஞ்சு இப்புக்கிடுவ முஹாக இப்புக்கிடுவ
மூகநாடு — தாங்குக்கிய முஹாக புக்கிடுவிடுவிடு
ப்பாலியாக நாங்க நாங்கியாக்கு குவிவா
குடியூங் பாங்கமாக குடிவிடு

16. வேட்டை நாய்களிடையே வெள்ளாடு!

கால்தாக்கால் சிறுவர்கள் விடுதலைப் போன்ற குஞ்சைச் சிறகளைக்குங் கோழிபோல் நான்தேய்ந்து சூப்பு நெஞ்சு குலுங்கியமும் நேரத்தில் — அஞ்சாமற் போவாம் எழுந்து புறப்படுவகள் என்றாரே யாவுக்கும் மூத்த இறை (206)

கொள்ளுவது யதி கொல்லியதாகூ கூப்பி கொள்ளுவதையீர்களென்றே கொள்ளுவதை கொள்ளுவது கொள்ளுவதையீர் கைகளிற் கத்தி தடிகளுடன் வெள்ளம்போல் ஜெத்சமேனி வந்துமே — அள்ளித் தருகின்ற செம்மறியைத் தொட்டிழுத்த பின்னே வருந்துயரைச் சொல்லும் வரி (207)

விந்தை பலசெய்து வெற்றி குவித்தவனை நிந்தையாற் கட்டனரே நீச்சும் — சிந்தை கொதிக்கும் இதுகேட்டுக் கோர மனத்தில் விடைத்திட்ட நூசின் விளைவு (208)

காறி யுமிழ்ந்துகொடுங் கள்வளைப் போவெவரும் ஏறிட்டுப் பார்த்துமே ஏனைந்தான் — மாறிமாறிச் செய்தார் கொடியழுதர் குழுமொரு காலந்தான் நெய்விழுந்தால் முனும் நெருப்பு (209)

நீதிகெட்டு வாழும் நெறிகெட்டு மற்றுமுள்ள மீதிகெட்டுப் போயும் மனிதனுக்கு — ஏதுவழி என்றே தெரியவில்லை உள்ள ஒருவணிடம் இன்றேந் போவாய் எழுந்து (210)

விருந்துவன்ன வந்தோர் வயிறுகாய வைத்துப் படிஞ்சால
பகுந்துவிழி விசிப் பிடித்துக் — கருநாக
நஞ்சதனைக் கொட்டிவாழ்வர் நீசப் பரிசேயர்
அஞ்சறிவு ஏனோ இவர்க்கு (211)

வாளை யெடுத்தவரோ வாளாறு கதைமுடிப்பர் விஞ்சால
நாளுமவன் சித்தம் நடக்குமே — வேளைவரும்
மண்ணுயிரைக் காத்தென்றும் மீட்கத் தயங்காமல்
என்னைத் தருவேன் உமக்கு (212)

குற்றம் அறியாக் குலமகனைப் பேரண்புக்
கொற்றத்தை யானுங் குருபரணை — முற்றத்திற
பார்த்ததும் மக்கள் பதறிப்போய் நீக்கினர்
போர்வைகளை நெஞ்சப் புலம் (213)

கட்டி யிழுத்தார் கயிற்றால் தனவமீது
குட்டித் தழும்பாய்க் குவித்தாரே — எட்டிநட
என்றவரின் சொல்நடந்தார் ஏந்தல் வகுத்ததை
வெண்றவர் யாரெங்கு வைத்து (214)

கண்ணீர் பொழிந்து கதறி அழுகின்றாள்
மண்ணீல் துயரும் முடிவதுண்டோ? — தண்ணீர்
குடித்தாலோ தாகங் குறைந்துவிடும் இதயம்
உடைந்துமிள என்னவழி உண்டு (215)

காஞ்சிரங்காய் என்றும் கரும்பாய்ச் சுவைத்துமா? காஞ்சிரம் பூஞ்சோலைக் காற்றிற் புலால்மணமா? — வாஞ்சிசயால் எந்தன் நலன்நாடி ஏழைக்கு வற்றாது தந்தாய் அருள்வெள்ளந் தான் (216)

மாஞ்குயில் கூவும் மதுரகாளம் ஆனந்தப் பேரியை காலைம் பூஞ்காற்றிற் தோயும் அமுதககம் — தாங்காத உள்ளுவர்வைத் தட்டி உலகத்தாய் பேர்துதிக்க வைக்குவை அள்ளித் தருவான் அருள் குவை கைவைக் கை (217)

பொதுப்பு பின்னையிலு காய்ந்த விட்டு
விடுக்குட்டு — காலைப்புது கலாய் குக்குட்டுவை
கொசிக்கி ஏப்பவிப்பிடுப நெண்ண விடுக்கிரைய
(218) வைபு பெருஷ்வி நைவைராயுவி

● பின்னைப் பை சாக்தமூர்தி நாடக
— ஏதாபா — ஏதாகுதீக்கூட சீமாபும்புக் கிழங்கு
குக்குட்டும் கூர்த்த சாக்தப்பாகாசி கூரியெடுக்கா
(219) நூத்தின முட்டுமொய் நெடு வை

நாடுக்கூம்புக் கூத குவையை பின்னை
நைவைக் — ஏப்பவிப்புதையை விடுபதை பின்னையை
வை (220) விடுகிறுக்கப்படு கூதாக நைவைக்கூத
கூதா பின்னையை விடுக்கப்படு

17. பொற்றாண் மேனியைக் கற்றுணிலே கண்டேன்!

செக்கினுள்ளே என்போற் சிதைந்துபோய்க் காண்பவர்
நெக்குருக அன்புருவம் நின்றதெயா! – முக்குளிக்கும்
வெள்ளம்போற் செங்குருதி வீழ்ந்துக் கொடியமனக்
குள்ளம் இழிந்ததா கூறு (218)

தசசிழிந்து கிற்றுகளாய்த் தொங்கும் வரையுங்
கசையடியாற் தேகங் கணக்கு – வசைபாடுங்
கூட்டும் எழுப்பியதே கொக்கரிப்பு வாய்மினந்த
வேட்டைநாயா தள்ளும் விருந்து (219)

முகத்திலே ஒன்றுந்தோன் மூட்டிலே ரூன்றும்
நகங்கிழிந்து தொங்கவே நான்கும் – மகுடமுடி
மின்னுஞ் சிருதிலே மொத்தமாய்ப் பன்னிரண்டும்
இன்னுமடி பட்டவிட மேது? (220)

விழுந்தால் அடிதான் விலாப்புறந் தொட்டு
எழுந்தால் அடிதான் உயிரின் – கொழுந்து
அணையும் வரைக்கும் அடிதானே அம்மா!
துணைக்கவன் இங்கே தெளி (221)

வீங்கிக் கிடக்கும் விழிகளும் அன்புச்சு
ஏங்கிக் கிடக்கும் இதயமும் – நூங்கிவிட்டே
நன்றிக் குணத்தால் நிலைகுலைந்து போகுமோ
வென்றிருக்க நாள்தான் வரும் (222)

குவிமூழும் குயனியை நூழுமாபி 11

பீட்டுப்பிரிவை

பெற்ற கசையடியால் பாவச் சுமைதீங்கி
வற்றாமற் செந்தீர் வழிந்தோடத் — தற்பரனே
நீசனுக்கு வாழ்வுதர நின்மேனி பட்டதுயர்
பேசலாமோ வாயாற் பெரிது (223)

ஆறிவரும் புண்ணை இரண்ம் வடியவைத்துச்
சிறிவரும் பாம்பாய்ச் சிங்கொண்டு — ஆறி
அருள்வழியும் பார்வை அறியாதோர் நெஞ்சம்
இருளாட்டம் போடும் அரங்கு (224)

உடலைப் பிழிந்து உதிரமழை சிந்திக
கடல்போற் பரந்த கருணைக் — கொடையாகத்
தன்னுயிரை அள்ளியே தந்த அருள்வடிவை
மன்னுயிர்கள் வாழ்த்தும் மகிழ்ந்து (225)

ஆற்றுவெள்ளம் போவ அடுக்காய் வருந்துயரை
ஏற்று மகிழ்வாய் எழுந்தானே — காற்றேராடு
போட்டியிட்டுத் தாவுகின்ற பொன்போல் நினைவுகளைப்
பூட்டிவைக்க லாமோ புதைத்து (226)

குசை மரிமடியிற் சின்னப் பிறைநிலாப்போல்
பேசி மகிழப் பிறந்தவனே! — ஆசையெனும்
நஞ்சில் மயங்கியே ஞான மிழந்தவனுங்
கெஞ்சகின்றேன் நல்வழி காட்டு (227)

வழகியு வருஷு 281

முன்னெயே பற்றியதோர் முத்த பழிதடைத்த
அன்ன மரியாளே! அஞ்சலித்து — உன்னெயே
தஞ்ச மடைந்துவிட்டாற் திருங் குறையாவும்
நஞ்சமுளை வாழ்த்தும் நினைந்து (228)

பள்ளத்தை நோக்கிவெள்ளம் பாயும் கிறகடிக்கும்
புள்ளினங்கள் தேடும் பழக்குலையே — வெள்ளளமன்ற
தேவமைந்தன் காட்டுந் தவிவழி சென்றமக்கள்
பாவ விலங்குடைப்பர் போட்டு (229)

நீதிநெறி வாழ்ந்து நிமலன் அடிபோற்றி
வேதக் கடல்முகந்து வையத்திற் — போதப் பாலை கூக்கு
புன்னையே வெள்ளம்போற் பெய்தவளே! மூடன் வாக்கு
ஏன்கொரு தாய்போல் இரங்கு மூலமாக வாய்ப்பால் (230)

18. முள்ளும் முங்கிலும்

சட்டை கழற்றுக்கையில் செந்திருக் கொப்புளித்து
நட்டகற் தூணே நண்நத்தம்மா! — விட்டுவைக்க
இரிடந்தான் மேனியிலே இல்லை நெடியகற்
பாரிடந் தண்ணீரா பொய்

(231)

சித்திர மேனியிலே செல்வண்ண மைசிந்தக்
கொத்தியே வைத்தார் கண்யாலே — கத்தும்
வெறிநாய் நடுவில்மான் வாழாது என்னும்
நெறியினை என்னுமிந்த நாள்

(232)

முச்சுத் தடுமாற முங்கிலைக் கைப்பிடிக்கக் கூடாதுவிலி
கூச்சலும் வீணபழியுங் கேட்டிருக்க — வீச்சுடனே
மோதுங் கசையடிகள் மேனியைப் பட்டைத்திட்டச்
சாதுபோல் நின்றாரே சாய்ந்து

(233)

மன்னனே! வாழ்க முடிவனங்கி நிற்கின்றோம்
என்னதான் காணிக்கை ஐயனுக்கு — சின்னத்
தவமே வடிவான தீயவரே சொன்னார்
இனத்தோடு சேரும் இனம்

(234)

எச்சில் தணையுமிழ்ந்து எக்காளச் சத்தமிட்டுத்
தச்சன் மகனின் தளிநுடலைப் — பச்சடி
போட்டுக் கருக்கிப் பகைமுடித்தார் ஆடைக்குஞ்
சீட்டு எழுதிச் சிரித்து

(235)

கண்ணாளி மங்கியே கன்னங் சிழிபட்டு
மன்னீற் குருதி முகம்நசிக்க — எண்ணிக்
கலங்குதம்மா! எத்தண்ணோ கோடிநெஞ்சும் சன
விலங்கிதயங் கொல்லுமொரு வேட்டு (236)

வடியுங் குருதி விலாவிலை நக்கக்
கோடியோர் விளைத்த கொடுமை — செடியின்
மலரிலே தீவிழுந்து மன்னாக்க கன்டு
புலருமே காலைப் பொழுது (237)

பொன்மணங் கொண்டதிருப் பெம்மானைத் தாங்கியே
தண்மகணாயப் பெற்றனித்த தாய்மயியான் — வனசிலுவை
தண்ணால்வான் வீட்டைத் திறக்கவே இங்குவந்த
மன்னனின்று காய்ந்த மலர் (238)

உடலைப் பிழிந்து உதிரத்தைப் பாய்ச்சிக்
கடலைப்போ விங்கே கருணைத் — தடம்பதித்த
தேவனே! ஏற்ற தருணமிது உன்னைவாழ்த்த
ஆவல்தான் மீறும் அணை (239)

பத்தி துவங்கப் பசுமைநலந் தான்துவங்கச்
சித்தி துவங்கச் செகந்துவங்கத் — தித்திப்பாய்
வாழ்வு துவங்க வளந்துவங்கத் தாயேயென்
தாழ்வகற்றி நல்லருள் தா (240)

போராடும் வஞ்சப் புமிக்கமைதி தந்திட
வாராயோ மீளவும் வையகத்தில் — தாராயோ தாயோ
தாயே! அருளைத் தலிக்குங் கயவனுக்கு
நீயே கதியென்றேன் நெந்து (241)

குரைமுன் போ ஹறுத்துஞ் சொல்பேசி ஒற்றுமையின்
வேறையே கல்லி விழுவைக்குந் — தாரணியின்
செப்படி வித்தை சிறைப்பறவை போலாக்கும்
எப்படிநான் வாழ்வேன் உயிர் (242)

விள்ளோண்ட தேவனை வேண்டி யருளுமுன்போற்
கண்கள்ட தெய்வங் கருணைக்கு — உள்ளடோ
மரியோ செபமாலை மாதாவே! உந்தன்
தரிசனம் இன்றெனக்குத் தா (243)

(243)

கி●●ப●●க●● குக்கிழி பாகை
குக்கிழப்படு — குக்குக்கு குக்கு குப்பிக்கு
குக்குக்கு குப்பிக்கு குக்குக்கு குக்குக்கு
குக்குக்கு குக்குக்கு குக்குக்கு குக்குக்கு

(244)

குக்குக்கு குக்குக்கு குக்குக்கு குக்குக்கு குக்குக்கு
குக்குக்கு குக்குக்கு குக்குக்கு குக்குக்கு குக்குக்கு
குக்குக்கு குக்குக்கு குக்குக்கு குக்குக்கு குக்குக்கு
குக்குக்கு குக்குக்கு குக்குக்கு குக்குக்கு குக்குக்கு

19. இதோ! மனிதன்

துக்கம் மனத்தைத் தடவி யலைபுரளாப்
பக்கங் கொடியோர் புடைகுழுத் — தக்கபெரும்
முப்பரும் மந்த மதியினருங் கூடினரே
திப்பிழம்பை வாயிலே தேய்த்து (244)

மலர்பட்டால் நோகுமென்ற மல்லிகைப்படு மேனி
பலரடித்துக் கேவிபேசிப் பழிக்க — உலர்கின்ற
நாவை யசைத்துத்தான் நல்வார்த்தை குறாது
சாவை நினைத்தானோ சொல் (245)

இன்பது எட்டுமுட்கள் ஏற்று முடிகுடும்
மன்னவனுன் செங்கோலும் மூங்கிலையா! — இன்னும்
ஒருகாதோ பித்தர்கள் உள்ளாம் இவரோ
கருங்குளவி என்ற குலம் (246)

ஆடிகளோ மேனியிலோர் ஆயிரம் வீழு
முடியிற் கிரீடந்தான் முள்ளாற் — கொடியோ+
புனிதனை வைத்த படுகளத்திற் கோமான்
மனிதனிதோ! என்றாரே முன் (247)

செஞ்சட்டை யால்முடிச் செங்கோலே மூங்கிலுமாய்
வெஞ்சொற்கள் கூறி வசைபாடி — நெஞ்சக்குள்
ஆடுதையா தாழாத அக்கிரமக் கூத்தின்கு
வாடுதையா பூப்போல் வழிவு (248)

தோக்கும் விழிகள் நன்றையுதம்மா! காவலன்
வாக்குந் தனும்பி வரம்புடைக்கப் — பூக்கும்
மலர்கோடி பொங்குபுகழ் மன்னவனைக் கண்டு
குலமுதிர் ந்து போயின கேள் (249)

பண்போற் குருதி புழுதியிலே சொட்ட
மனிதனிதோ! பாரென்றான் மன்னன் — இனியேதும்
பாடுக ஞங்டோ படுவதற்கு நிற்பவனில்
தேடுகின்றேன் குற்றந் தெரிந்து (250)

ஐயோ! பெருங்கொடுமை என்னகோவங் கண்களே
பொய்சொல்லிக் காட்டும் புதுவடிவோ — நெய்தடவில்
நீராட்டி ஆடைதந்த நெஞ்சுமே வேகுதையா!
ஆரைவரோ செய்த இடர் (251)

நிலவிற் களங்கமுண்டு நேற்றிலுண்டு இன்று
உலகிலேதான் உண்டு அநீதி — கலக்கக்தில்
ஆனந்தம் மின்னும் அடுத்தபக்கம் மாறிவரும்
ஏனிந்த நீதி அறி (252)

நீதிகை யேந்தி நிலவுலகை பீட்டெட்டுத்த
ஆதியை வீழ்ந்து அடிவணங்கிச் — சோதியை
ஏற்றிப் பரவியே எங்கும் உயிர்துலங்கப்
போற்றித் தமிழெடுத்துப் பாடு (253)

பொன்னாமுதி பியங்கி வெளுக்கிள்ளுக் 105

வேலியே காத்த விளைபயிரை மேய்ந்துவருங்
காலம் இதுதானோ கேள்மமா! – தோலினுட்
சாற்றை விழுங்கிவிட்டுச் சக்கையைத் துப்பிவிடுங்
கூற்றைப்போல் நெஞ்சமிதோ கறு (254)

பூத்தவளே மாசற்றுப் பெம்மாணைக் கண்மணிபோற்
காத்தவளே! அன்பு கருணையில் – முத்தவளே!
வாயில்லாப் பூச்சிதான் வாழுமா இப்புவியில்
நீயின்றி வாழ்வேனோ நான் (255)

20. சமக்கிள்றுதே செம்மறி சிலுவையை!

அம்மாவுன் மைந்தன் அடியுதைகள் பட்டாரே
செம்மறிக்கோ தொங்குஞ் சிலுவைமரம் — விம்மியே
நீயழுதால் இந்த நிலவுவகந் தாங்குமோ
வாயுறங்கச் செல்லும் வரை

(256)

கல்லுறுத்த முள்ளுறுத்தக் கல்வாரி மண்ணுறுத்தச்
சொல்லுறுத்தப் பாவஞ் சமந்தாரே! — வில்லுறுத்தப்
பாயுங் கண்போற் புனிதன் துயரமென்று
இயுமோ யாராறிவார் ஈது

(257)

காயா மரம்போலக் காறி யுமிழ்ந்துவிடப்
பேயானும் வையம் பலிக்களமோ — தேயாத
சந்தனம்போற் தெய்வமணஞ் சேர்க்கும் இளங்காற்றாய்
வந்தமகன் பெற்றார் வடு

(258)

சாந்தம் புலம்பியழச் சீற்றம் முடிகுட
வேந்தன் நிலைக்கிரங்கி விம்முதல்போற் — பூந்துகிலால்
முடிய வானந்தான் முற்றுயிருள் சூழ்ந்ததே
வாடிய பூவின் வடிவு

(259)

படைகள் நடக்கப் பொழுதோடிச் சாய்ந்து
நடைதான் தனர்ந்துமே நாதன் — உடைகிழிந்து
காற் றிலே பட்டம்போற் கோவந் தெரிந்தாலுஞ்
சேற்றால் ஏறிவர் சிறிது

(260)

ஈரத்தை நெஞ்சி விருத்தியே மக்களுக்காய்ப்
பாரச் சிலுவைப் பழியேற்றுத் — தூரம்
நடந்தார் கணைத்து நின்றமன்னைத் தொட்டுக்
சிடந்தார் உணக்காகக் கேள் (261)

குலுங்கி யழாமற் குழறுகின்ற தாயும்
வலுவிழிந்த தன்மகனும் வாடிச் — சிலுவை
சமந்துநெடுந் தூரந்தான் செல்வதைக் கண்டு
சமைந்தானே கல்போற் சிலை (262)

வாடும் பயிருக்கு வானங் கொடுத்தாற்போல்
தேடுமொரு ஏதிலிக்குத் தெய்வமுன்டு — நாடிவந்து
உந்தன் முகந்துடைத்தான் அன்பு வெரோணிக்கா
எந்திய பாவம் உணர்ந்து (263)

பாவம் விளைத்த பிணியகற்ற வந்துதித்த
முவுகம் போற்றும் முடிமன்னன் — நாவும்
வரண்டு தூடிக்கமக்கள் வேதனையால் கண்ணிற்
புரஞும் நதியினைப் பார் (264)

பொன்னும் புக்கொடு பூவுலகின் அத்தனையும்
உன்னருந் தாவினுக் கீடாமோ — மன்னவா!
எவிந்தக் கோலம் உனதன்பில் முக்குனிக்க
நானென்ன செய்தேன் நிகர் (265)

வானம் மழைதரும் வைர மொனிதரும்
கானம் இனிமைதருங் காதுக்கு — நானம்மா
உன்னிடத்திற் தற்துவிட்டேன் என்னை அரவணனக்க
என்னிடத்திற் கண்டாய் எதை (266)

இவையுதிர்ந்த பூங்கொடிபோல் ஒடாயச் சிதறிக்
கலைபிழந்த சிறபமாகக் காட்டும் — நிலையிலிங்கு
வாடுகின்றேன் ஏங்கி விடியலெங்கே என்றலைந்து
தேடுகின்றேன் இன்னுந் தொடர்ந்து (267)

தேனிருக்கப் பூவுந் தமிழிருக்க நாவுமினம்
மானிருக்கக் காடும் மதிகேடன் — நானிருக்க
அன்னை மடியும் அரவணனக்கக் கையுமுன்டேல்
என்னையா வெல்லும் உலகு (268)

● ● ●

21. வரலாற்று நாயகன் கண்ட வள்சிலுவையேற்றம்!

எங்கும் நினைவால் ஏறவுகள் விம்மியழுத்
தாங்குஞ் சிலுவையுடன் தான்நடந்து - வாங்குகின்ற
முச்சருண்டு காற்றிலேறி முசி ஒவிக்குலதயோ!
பேச்சுக்கு என்ன பொருள்

(269)

முத்தோ பணியோ முகமலரில் வேதத்தின்
வித்தோகால் தள்ளாடி வீழ்ந்தவேளை - கொத்திக்
குதறுகின்ற பொல்லாக் கசையாடிகள் அந்தோ!
இதயம் அவர்க்கு இரும்பு

(270)

மலர்போலத் தாய்வளர்த்த மொட்டு உடலிற்
பலர்தட்டி ஆணி புகுந்து - கலங்கலமாய்
வேதனைதான் தோய விழிவெள்ளம் பொங்குத்டா!
ஏதுவுமை சொல்ல இதற்கு

(271)

கத்தினான் விண்ணநீ கோமகனோ என்றுவாளாற்
குத்தினான் வேறோர் கருங்காலி - முத்தமிட்டுக்
காலிற் கிடந்தாளே கன்னிமரி துங்பமின்னும்
மேலுந் தொடர மெவிந்து

(272)

இரும்பாளி கைத்த இருக்கை கோடு
திருப்பாதம் மேனியைத் தாங்கக் - கருகி
மதியஞ் சரிந்துவிழும் மாலைப் பொழுதில்
கொதிமுகத்தை மூடுங் கதிர்

(273)

பாங்க ஸ்வோதா முற்பாலம் . 15

பேசுகறங்கிப் பொங்கு புண்றசிரிப்பு மங்கியியிர
மூச்கறங்கும் வேண முகம்வாடிப் — போச்சோவுன்
பேரரசங் கோலும் படைமுடியும் வெண்கொடியும்
ஊருலகை விட்டு ஒழிந்து (274)

பட்ட இருமரம்போல் பாதகர் மத்தியில்
நட்டமரம் மூன்றிலோன்றில் நாயகனுன் — சிட்டுமுகம்
வாடிய பூப்போல் வணப்பிழந்து காணுமன்பைத்
தேடி யழும்மனத் தோடு (275)

(275) கொட்ட மடித்தகந்தை கொண்டலையும் வஞ்சகத்
அட்டர் சிறுவையிற் தொங்கவிட்டுக் — கட்டு
மலருடவில் ஈட்டி முனைவிளை யாடி
நிலமழு வைத்தார் நெருப்பு (276)

(276) உவர் நிலத்திற் பேறடைய எண்ணிமனங் கொண்ட
எவர்செய்த பாவம் இறைவன் — தவறைலாந்
தோனிற் சிறுவையாய்த் தூக்கினார் துன்பத்
தேனிறுக்கிக் கொட்டத் துடித்து (277)

(277) வாழும் முறைசோல்லி வையத்து மக்களுக்கு
ஏழ சுடர்விளக்கை ஏற்றிவைத்தாய்! — குழுகின்ற
போல்லாப்பு முற்றும் புழுதபோல ஒடவருள்
கல்லாத நெஞ்சினுக்குக் காட்டு (278)

நடப்பால குருதோஷவிடை .22

வெந்திருக்கும் புண்ணிலே வேல்கொண்டு குத்துதல்போல்
நொந்திருக்குந் தாயவள் நெஞ்சத்தின் — தந்தி
அறந்து சிறைந்ததே ஆனந்த ராகம்
மறந்தென்றோ ஆறும் மனம்

(279)

முத்துக் குனித்தேனுன் மோன வருட்கடலில்
நித்த முணைப்புகழுவேன் நாவாலே — தத்தனிக்கும்
போதெனைத் தூக்கிவிடு பூங்கரத்தால் நற்பேறு
ஏதம்மா வேண்டும் எனக்கு

(280)

தென்குடத்தில் வீழ்ந்தச் தானே மயங்குதல்போல்
நான்கிடந்து ஆசையி ஓாலழிந்தேன் — ஏன்விடியல்
இல்லையோ வாழ்விலென்று ஏங்கி வருகின்றேன்
நல்லதாயே! என்னை நினை

(281)

நிதியூதா நூதியுத் தாஸிதீத்து நூதிப்
பாலைக் காநாயுபாலி ஒட்டுபாலிச்சாலக் தீத்
யாத்தியாத்தி சீத்திதீ நூதாக் குபாநாயாத்
நூதிப்பி சாத்திதீ செய்யாப்பி

(282)

உத்திராந்தி துபாத் தாநாந்த மாவிடை
ந்தாந்து — குங்கவெப் புதியத்தை தொப
நாக்குதாந்து குந்தி துபாந்தாந்த தொநாந்தாந்தி
தெந்து பாந்தி தூபாந்தாந்த

(283)

22. ஒளிவெள்ளத்தின் உலகபிதா மறைந்தார்!

பொங்குங் கதிரவன் போய்விழுந்தான் மேற்குவானில்
தங்கமணிப் புட்களுந் தாவேகக் — கங்குகரை
அற்ற துயரவெள்ளம் ஆறாக ஒடுதையோ!
பெற்றவனே விமமும் படி

(282)

இது அரசனிவன் என்னும்பேர் மேல்விளங்கப்
பாதம் விழுந்தமுதான் பெண்ணொருத்தி — ஏதுந்
துணையொன்று இங்கு தரவில்லைத் தந்தை
அணைப்பிழந்தேன் என்றார் அழுது

(283)

தண்ணீரைக் கேட்டுந் தராத நிலையெண்ணிக்
கண்ணீர் வடித்தானே கண்ணிமரி — மண்ணிற
படைத்த அருவியொடு பாடும் நதிகள்
துடைத்து எடுத்ததெவர் தான்

(284)

பூவின் முகத்திலிலம் புன்முறைவல் காண்பதற்கே
ஆவி தனைக்கொடுத்த யேகபிரான் — காவிய
நாயகனாய்க் கள்வர் நடுவிலே நின்றுதிமை
போய்கலச் செய்தார் பெரிது

(285)

தேவனே! உன்னருந் தாயகஞ் செல்லையில்
பாவி எனக்குமதிற் பங்கெண்று — ஆவலுடன்
சொன்னவலக் கள்வனுக்குச் சிந்தை குளிரவைத்தார்
என்னயனு நேயம் இவற்கு

(286)

உள்ளத்தைத் தொட்டு உயிரூயே கட்டுவிட்ட
கள்ளனின் விண்ணப்பங் கேட்டிருகி — வள்ளலும்
இன்றிருப்பாய் விண்ணரசில் என்னோடு என்றாரே
நின் நிருந்தோர் எனதுலும்ப நீர் (287)

தாயே! இதொவுன் தனயன் இவனென்ற
வாயமுதம் எண்ணிமரி விம்மினாள் — நேயமுடன்
பெற்றெடுக்க அன்னையுன் பாத நிழவிருக்கச்
ஈற்ற மெதற்கென்று சொல் (288)

வடியுங் குருதி விலாவினை நக்கக்
கோடியோர் பொறித்திட்ட காயம் — நெடிய
உணர்வல்லகள் கோடி உரகதே நெஞ்சந்
திணறுவதைச் சொல்லலாமோ தான் (289)

மன்னுங் குழறுதே மாலை வருகுதே
விண்ணதிரி பின்னல் வெடிக்குதே — எண்டிசையும்
பேரோளி தந்த பிரியமதன் சென்றவேளை
காரிருள் குழுவதைக் காண (290)

துணையின்றி என்குஞ்ச தூரப் பறந்து
அணையுதே மங்கா வொளியும் — இணையிலாவுன்
சந்திதி வீழ்ந்து சரண்டைந்தாற் போதுமொ!
எந்திதியுங் கொள்ளேன் உவந்து (291)

கோயிற் திரையுங் கிழிந்துவிழும் வேண்டியிற் தாயினொரு பிள்ளை தலைசாய்ந்து — வாயிற் கதவு திறந்தொன்று கடும் உலகைச் சதமாகத் தந்தாரோ சாற்று (292)

பொற்குழம்பை வீசிய புறப்பட்ட சூரியனுக் கற்குகையில் விண்று கதைமுடிக்க — விற்புருவக் கண்மழையில் ஆடுகம்மா! காய்ந்த உதடுகள் தண்ணீரைத் தெடுதிக்கே தான் (293)

(கூட) நான்காலி இந்த நியமம் மாகலி முயாதைப்படிச்சொலி ரூபவிராமி பிற்குடித் துவிக்கு நால்வரி நாகங்காம்பாய்க் காட்டி விவராகால்காரி கூடுமையாகி (294)

(கூட) ஒவிக்கும் கணால் ஒவியுலு எஞ்சூங்கம் முதலையுள்ள — ஒவிக்குமிலி கணாஸி ஒவியுலும் நாயகியிலை கணாயிலி ஒங்க நோருடிப்பி கணால் ஒவியுலு எஞ்சூங்கம் (295)

(கூட) ஒத்துப் ப்ராதி ஏற்குதை இங்கிலை கணாக்கியுள்ள — பிழியாய்க் காந்து ஏற்குதை கணாக்கியுள்ள பாவி ஏற்குதை கணாக்கியுள்ள இந்தை கூடுமை கணாக்கியுள்ள கூடுமை (296)

23. தாயின் மடியில் தங்கமகன்!

செங்கதிரோன் மண்ணைவிட்டுச் சென்றானே பால்வடியுந்
தங்கமுக மைந்தன் தனைப்பிரிந்தேன் — பொங்கியந்தோ!
உள்ளம் புயலாய் உருவெடுத்துப் பேதைவிழி
வெள்ளநீர் கொட்டும் வடிந்து

(294)

தென் றலும் விட்டகன்ற தோப்பாய் மழையினை
என்றுமே காணா இளங்கொடியாய் — நின்றமும் காணா
மாதா துடிக்க மலையளவு இத்துயரைக்
காதோரஞ் சொல்லிவருங் காற்று

(295)

அன்பால் வழிதிறந்து இன்னருளால் காந்தம்போற்
தன்பா லுயிர்கவர்ந்த தேவமகன் — என்பாலோ
வேதனை கொட்டியே வெற்றுடலை நான்காணச்
சோதனை வைத்தானோ சொல்

(296)

மூப்போல் முகம்வாடிப் புன்னைக் செத்தொழிந்து கலை
தீப்போல் மனத்தில் துயர்முனக் — கூப்பாடு
போட்டு அழுதாள் புனிதமரி அங்கிருந்தோர்
கேட்டனரே நெஞ்சங் கணத்து

(297)

கசிந்து அருளொழுகுங் கண்களால் மக்கள் பசித்த
பசித்த வயிறுகள் பார்த்து — விசித்தமும்
நெஞ்சையும் அன்புரைத்த நாவையுங் காணாமற்
சஞ்சலந் திருமோ செப்பு

(298)

பிரகாரம் மிகுந்த விளை

அவமானந் தாங்கி அடியுதைகள் பட்ட
தவமே வடிவுகொண்ட செய்வம் – பவமே
உருவான நீசருக்காய் எந்தன் வயிற்றில்
கருவாணார் நெஞ்சு கரைந்து
(299)

பூவியிகள் மூடிவிடப் போன்மேனி வாடவயிர்
இவியிமென் கையில் உறங்குதம்மா! – பாவிநான்
என்ன தவறுசெய்தேன் ஏனிந்தத் தீக்குளிப்பு
மன்னனே! வாருமையா மீண்டு
(300)

பாலை நெருப்புழுசிப் பற்றி எரியுமிங்கு
வேலையினி ஒண்றெனக்கே விம்முதல்தான் – சோலை
வனத்தில் உலவும் வசந்தமே செத்தால்
மனத்தில் வருமோ மகிழ்வு
(301)

குமுத மலரோன்று காய்ந்ததோவாய் சிந்தும்
அமுதமொழி பொய்த்தா அடங்குஞ் – சுமந்த
சிலுவைகள் தன்னெஞ்சில் சித்திரந் தீட்டக
குலுங்கவிழி முடுங் கதவு
(302)

செல்வம் இருந்தென்ன சூடும் புகழென்ன
கல்வி சிறந்தென்ன காலைகின்ற – நல்லருளின்
நாயகியே! என்னுணைக்கு நீரிருந்தால் வேறொன்றுஞ்
சேயேனக்கு வேண்டாஞ் சிறிது
(303)

பீருமனிக் காவிரை பங்கிலையுமிலை 11

தேடிவந்து உன்னைத் துதித்தாலே இன்னலெவாம்
இடி விலகு மெனவுணர் ந்தேதன் — கோடிகோடிச்
குரியனுந் தோற்குஞ் சடர்ப்பாதந் தன்னைநான்
வாரிப் பிடித்தேன்தா வாழ்வு (304)

(304)

பொன்னும் புகழோடு பொய்யிலா வாழ்வுபெற
உன்னருந் தாளினையே உற்றதுனை — அன்னையே!
எந்தன் அடைக்கலமே! உன்னையன்றி என்பாட்டுச்
சந்தம் எதுவம்மா சொல் (305)

(305)

(306)

புகழோம் நாயிரியா விழு சாடு சிராயிலோ
ந்து போம் — நாயிருத் தீரையூக்காடுதி பீடிடாக
ஏவிசிவுத்துடு பீடிடிருத் தீரைத் தீரையூரிக்
(306) ஸ்தி அபக்ட்டுக்கி காலாப

புகழோம் நாயிரியா விழு சாடு சிராயிலோ
ந்து போம் — நாயிருத் தீரையூக்காடுதி பீடிடாக
ஏவிசிவுத்துடு பீடிடிருத் தீரைத் தீரையூரிக்
(306) ஸ்தி அபக்ட்டுக்கி காலாப

24. தனிமரமாகிவிட்ட அருளின் கனிமரம்!

பனியின் துளிவிழுத்து பிஞ்சோ குளிரும்
தனித்த ஒருமரமா தோப்பு - இனிமேற்
கொழுகொம்பு இல்லாக் கொடிபோல வாழ்வேன்
தமுவிய பாசமொரு தி

(306)

தேனை மறந்துவிட்ட தும்பியும் ஓவியம்போல்
வானெனவிட்ட பொன்னிலவும் வாழாது - சேனையின்
ஆண்டவரை நான்பிரிந்து எங்குதான் செல்வேனோ
வேண்டுமோ எந்தனுக்கிள் வாழ்வு?

(307)

தீக்குளித்த நெஞ்சிற் ததும்பி யடைபட்ட
ஏக்கநினை வாலே அடிபட்டேன் - பூக்கடைபோல்
வாசங் கமழ்ந்தொருநாள் வாழ்வில் அவரருள்
விசாதோ தென்றலாய் வந்து

(308)

மூளியாகத் தோன்றும் மரம்போல வாழுகின்ற
தாளிட்ட நெஞ்ககளைத் தட்டியவர் - வாளினுங்
கூர்மைதான் பெற்ற கருத்தாற் திறந்தபின்னே
பார்வை கிடைத்தபல பேர்

(309)

அஞ்ஞான மூட்ட இருள்கவிந்த நெஞ்சிலே
மெஞ்ஞானப் பேரொளியை முன்னேந்தி - எஞ்ஞான்றும்
மொட்டு விரிந்துமலர் முத்தி தரும்நெய்யை
விட்டா எரியும் விளக்கு

(310)

சோறனைத் தீத்துக்கயில் செம்பவள வாய்களிடது
யூருஞ் சுவையமுதம் அவ்னைக்கு — மாறுமோ
எத்தனை நாள்குண்டும் அந்த மகிழ்விலுக்கு
இத்தரையில் உண்டோ இனை

(311)

பழமுதிர் சோலைதான் பட்டமர மாகி
அழகால் சிற்பம் அழிந்து — முழுதாக
நாம்பிக்கை வாழ்விலே நாளும் இழந்துநின்று
விம்மப் பிரிந்தாரே வேந்து

(312)

தியிர் புழுப்போல் தலித்துருகி நாளமுது
இயுந் திருநாள்தான் என்றுவருந் — தாய்
இருவிழிகள் கண்டு அகப்பெருகிழ் உந்தன்
கருணைமுகம் இங்கெனக்குக் காட்டு

(313)

மாசகள்ற பூமுகமும் மங்காத ஞானமும்
பேசும் அருள்விழியும் பொய்யாமோ? — வீசுமினங்
ஊற்றிற் தவழ்ந்துவருங் கண்ணற் தமிழ்க்கவிதை
ஊற்றில் குளித்துவிளை யாடு

(314)

கமலமுகம் பார்த்துநின்றாற் கண்கள் பணிக்கும்
அமலியே! தாய்மை அழகே! — தமதுயிரைப்
பூவுலகிற் கீந்தவனைப் பெற்றவுனைப் பாடாத
நாளையென் னுன்னம் நகும்

(315)

இருளகற்றுஞ் குரியல்போல் எங்குமொளி பொங்கும்
அருள்வடிவே! அன்ராதே என்னுந் - சிருத்தாள்
மறவாத பொன்னினைவை மன்னுயிர் பெற்றாற்
பிறவாதோ ஆனந்தப் பாட்டு (316)

வெண்பாலை ஒத்ததூய்மை வித்தாகி நின்றதவப்
பெண்பாலை உன்னடி போற்றுகின்றேன் - கண்பாலை
போன்றுகற்றபைக் காத்துவைத்த பெட்டகம்நீ அண்ணதுந்
தோன்றிவரக் கோயிலான தாய் (317)

குழந்தை கூடுதல்கூடுதல் கூடுதல்கூடுதல் கூடுதல்
குழந்தை கூடுதல்கூடுதல்கூடுதல் கூடுதல்கூடுதல் கூடுதல்
குழந்தை கூடுதல்கூடுதல்கூடுதல் கூடுதல்கூடுதல் கூடுதல்
குழந்தை கூடுதல்கூடுதல்கூடுதல் கூடுதல்கூடுதல் கூடுதல்

பழங்காடு காத்தை வழியூடு ஏங்காங
ஏங்காங - செய்தியூடு பல வழிகளுடு வழப்பை
ஏங்காஙவழியூடு புதைக் கலைக்குவழியூடு ஏங்காங
பழங்காடு காத்தை வழியூடு ஏங்காங

மேகாயை ஏங்காங காத்தை வழியூடு ஏங்காங
ஏங்காங - செய்தியூடு பல வழிகளுடு வழப்பை
ஏங்காங ஏங்காஙவழியூடு புதைக்குவழியூடு ஏங்காங
(318) ஏங்காங ஏங்காங ஏங்காங ஏங்காங

25. மரியானே! உலகிற்கு ஒரு தாய்

அலகை கொடுக்கினை அன்றுடைத்து மூட
உலகின் மனுக்குலம் உய்ய — மஸர்போன்ற
கன்னி வயிற்றிற் குடியிருந்த மன்னவனை
என்னிரு கைதொழும் ஏற்று

(318)

நிலவுந் தரைக்கொண்டே ஞாயிறும் ஓன்றே
உலகத்தின் தாயுமநீ யொன்றே — குலவும்
உயிர்க்குலங் காண்பதெலாம் உண்ணருள் என்றே
பயிலும் இசைவண்டின் பாட^①

(319)

நல்ல கவிஞரனை நாடிவருஞ் சொற்கள்போல்
வல்லவுன்னைத் தேடிவந்தேன் வாயிலுக்குக் — கல்லும்
இளக்க கருணைதரும் அன்னையோ! தாயுன்
உளத்திலிடந் தாராய் எணக்கு

(320)

விழியிற் குறும்பேந்தி வீசிக்கை யாட்டும்
மழலைபோற் கொண்டேன் மடியை — முழுதாய்த்
துயரிலெழும் நீரைத் துடைத்தெனக்கு இன்பம்
பயப்பாயோ தாயேயிப் போது

(321)

கடித்தபின் தானே கரும்பினிக்குங் கவியைப்
படிக்கக்கதான் இன்பமும் பொங்கும் — விழியத்தான்
வாழ்வில் இருஞும் லிலகியொளி வீசாகோ
ஏழிசையாய் நின்றோச் சிரங்கு

(322)

மாடு குடி துதியிட போவியில் 25

அச்சந் திரத்த அகதியாய் வாழ்ந்தெனக்கு
மிச்சம் எதுவுமில்லை மண்ணூல்கில் — உச்சந்
தலையிலிட வீழ்ந்து தடுமாறு சின்றேன்
இலைகள் உதிர்ந்தமரம் என்று (323)
(318)

புதுப்புனலாய் ஆன ந்தம் பொங்குகின்ற வாழ்வில்
எதிலுமே காணா இழப்பு — கதைகதையாய்ச்
சொல்லத்தான் கூடுமோ சோக நெருடலை
வெல்ல நினைத்தாலே வீண் (324)
(319)

தேடல்தான் வாழ்வு தமிழிற் குழைத்திதனைப்
பாடலாக்க வந்தார் புலவர்கள் — நாடிப்போய்
சட்டுப் புடம்போட்ட சொக்கப்பொன் போல்வாழ்வை
எட்டிப் பிடித்துவிட ஏறு (325)

பேருக் குழைத்துப் புகற்பபோதை கொள்ளாமல்
ஊருக் குழைப்பவனே உத்தமன் — பாருக்குள்
மன்னித்து வாழ்ந்தால் மரணம் நமக்கில்லை
கன்னவிடம் உண்டோ கசப்பு (326)

ஆழ நெடுங்கடல்போல் அன்றைப் பகிர்ந்துநான்
வாழ எனக்கிதயங் வைத்தவனே! — குழந்தீர்கும்
வஞ்சம்பொர் குதெனை வையகத்தே வென்றிடாமற்
தஞ்சம்மா! உண்ணிரு தான் (327)

தெரிவுப்பு குதித்தான் . . .

நாம்கள் குற்ற

கன்னவிலாப் பேச்சுங் கருணை மனம்நாடும்
உள்ளன்பும் நோயினுக் கோர்மருந்தாந் – தெள்ளத்
தெளிந்ததொரு பேரரிவுந் தூய மனமும்
எனிமையும் வாழ்வின் இயல்பு (328)

மன்னிற் தலிக்கும் மழலைபோற் சஞ்சலத்தால்
கண்ணரீர் சொரிந்து கதறுகின்றேன் – பண்ணிற்
தமிழ்போல் இனிப்பவளே! தோன்றாத் துணையே!
அமுதேந் கேளன் அழைப்பு (329)

சங்கக் கவியெடுத்துச் சாலைப் பிறிந்துமனத்
தங்கக்கிண் எத்திற் தநுகின்றேன் – பொங்கிவரும்
வேண்ணிலவைப் பூவாடியில் வைத்த ஒருமகனே!

மன்னிலெனக் குற்றதுயர் மாற்று (330)

ஞானி யவக்கினும் நல்ல மனைவினக்கு
தேனிகர்த்த அன்னானும் பெற்றதுயே! – கண்ணாகிக் கூவி
கையிற்கோல் இவ்வாக் குருட்னான் நீமறந்தால்
வையகத்தில் ஏதிம்மர வாழ்வு (331)

26. சமாதானத்தின் பூங்காற்றே! சற்று வீசம்மா

வாழி தவமரியே! வண்ண முழுநிலவே! வீசம்மா
ஏழிசையின் நாயகியே! என்றுள்ளை — நாழிப்
பொழுதுத் தவறாது போற்றியே நானுந்
தொழுதுநின்றேன் நெஞ்சந் தழைத்து

(332)

எட்டாத வாளில் ஒளிக்கும் வானவில்லோ
கிட்டாத தேனோ கிளையெறிந்து — விட்டோடிச்
செல்லும் விழுதே சமாதானம் இல்லையென்றால்
வெல்லுமந்தக் கால வடு

(333)

கழும் பசிக்கில்லைக் கூறும் உரிமையில்லை
பாழும் உலகைப் புரியவில்லை — வேழும்
புகுந்தகாடாய் வாழ்க்கை புழுதியாடும் நாளில்
முகையவிழுந்தே பூவாகும் மொட்டு

(334)

பேயிரங்கும் என்பாரே பென்னுக்கு இம்மனித
நாயிரங்கி வாழுமந்த நாள்வருமா? — தியிரங்கிப்
பூவை மறந்து பொச்காமல் விட்டாலும்
பாளவழிலைத் தொட்டிழுப்பார் போய்

(335)

அமாவாசை நாளென்றால் அல்லிப்பூ வாடும்
சமாதானம் இன்றிவாழ்வே சாகும் — விமோசனத்தின்
வாசலைக் காண விடுதலை தேடிவந்தேன்
மாசற்றோய்! துங்பங்கள் மொய்த்து

(336)

காற்றுவிச் வேண்டும் கலையருவி பாயவேண்டும் என்னிட
ஊற் றாய்க் கவிதைத்துள்ளி ஒடவேண்டும் — ஆற்றுமணல்
போல் விளைந்தினபம் பொங்கவேண்டும் இத்தனைக்குஞ்
சிலசமா தானம் சிரம (337)

விழட்டுஞ் கவடு வரலாற்றில் வீழ்ந்தோர்
அழட்டுமின்ப வாழ்வுகான ஏங்கி — அழட்டுமிங்கு
எத்தர் பெருங்கூட்டம் என்ன நடந்துமிவர்
பித்தமென்று தான்விலகும் போய் (338)

நானென்ற வீணகந்தை நாச வழிகாட்டி
தேன்மலர்க் காடுவெந் தூர்க்குரங்கு — ஏன்டாந்
கொட்டுமித் தேனைக் குவலி மகிழ்சின்றாய்
விட்டு மனிதா விலகு (339)

செம்மணி கண்ட சவுமுகடு பேயுவஸம்
மம்மரிற் தோயும் மிருகவில் — விம்மியழும்
வன்வி நிலந்தொட்டு வீசம் பிணவாடை
என்னசொல்லி யாறும் உளம் (340)

குற்றங் கழுவிக் குவலயத்தை ஆளுமருட
கொற்றவனை மாந்தா குலந்தழைக்கப் — பெற்றவளே!
வேட்டையாடிக் கொல்லும் வறுமையில் ஏங்குதம்மா
கூட்டைப் பிரிந்த குயில் (341)

பிஞ்சகளின் வாழ்வைப் பிணைந்தின்னி ஒதாய்கள்
அஞ்சாமல் ஏப்ப மிடவந்தால் — நெஞ்சொடிந்தே
போகுஞ் சமாதானம் மூக்குங் கணவெலாம்
வேகும் இதயத்தில் வீழ்ந்து (342)

நன்னீரவு வேள்ளபில் ஞாயிறறப் பார்க்கலாமா!
கள்ளி வனத்திலகிற் கந்தமுண்டா? — உள்ளமேவாம்
பாவங் குடியிருக்கும் யாதகன் மீன்வேஙோ
தேவதாயே! நீயே துணை (343)

செவ்வந்தி வானெழுதுஞ் சித்திரக் கிறறுகளாய் எனவிட
எவ்வளவு கோலம் இதயத்தில் — அவ்வளவும்
போரே அடித்துவாரிப் போகுந் துயர்நெஞ்சில்
வேரோடும் என்ன விழுது (344)

போரோழிந்து எங்குமே பொன்போற் சமாதாவத்
தேரிமுக்கும் இன்பத் திருநாளைக் — கோரிவரும்
மக்களின் ஆஸ மணல்வீடு யாறுமோ
துக்கம் முழுவதுந் தீர்ந்து (345)

சந்தையிலே வாங்கச் சமாதானம் உள்ளியல்ல
சிந்தையிற் கூடிவாழும் செந்தெந்தி — விந்தைபல
பேசும் மனிதனுக்குப் போதை தெளியல்லவை
வீசியெறிந் தானிதை விட்டு (346)

சாதி வெறியே சழிக்காற்றாய் நின்றுவிசி
மோதி உணர்வில் முறுக்கேற்ற — நீதியைந்
இரத்திற் தள்ளினால் உண்ணமைச் சமாதானம்
வேரறுந்து சாய்ந்து விடும் (347)

உப்புச் சுளவுக்களுடி ஓரவேளை உள்ளாது
இப்புவியில் வாடும் உறவுகள் — அப்பப்பா!
கல்லாய் இளக்காது கோடிசெல்வம் பெற்றவனைச்
சொல்ல உவமையேது சொல் (348)

குதென்ற பள்ளியிற் சேர்ந்து பயின்றவாகள்
ஏதென்று சன்மார்க்கங் கண்டறிவர் — தீதொன்றுஞ்
செய்யாத நேயந்தான் செந் தழைக்கவந்த
பொய்யாத வான்மழை போ (349)

கால்வயிற்றுக் கஞ்சியுடன் கல்லுடைத்து மன்சமந்தும்
மேல்விழுந்து வாடும் மழுவைக்குப் — பாலூட்ட
வக்கின்றி ஏங்கி வருந்துகின்ற ஏழைமனஞ்
கக்கலாப்ப் போகுஞ் சிதைந்து (350)

கருவான நாள்தொட்டுக் கல்லறை மட்டும்
ஒருசிறிதும் நிம்மதி இல்லைத் — திருந்தாத
மூடனை ஆட்டும் மனப்புயல் ஒயாதோ
தேடும் அமைதிநிலை தேர்ந்து (351)

சித்து விளையாட்டாற் குறையாடி மற்றோர்க்கு
எத்தன் புரிகின்ற அட்டகாசம் — சத்தமின்றி
என்னைங்கள் தன்னாலே உய்பிலிட்ட என்னெஞ்சே!
கண்ணீராற் பாவங் கழுவு (352)

இல்லார்க்குச் செல்வமே! இன்னாகுளின் டூமஸழே!
கல்லார்க்கு நீயே கவியோடை — எல்லார்க்கும் விழிமழி
எல்லாந் தருமமுத ஊற்றே! உணப்போற்ற வல்ல
வல்ல தமிழ்கொண்டு வா (353)

கண்ணீர் பெருகுங் கடத்துலகில் நின்றுள்ளே
என்னி வருகின்றேன் என்தாயே! — விண்ணின்
அழகேதேன் பொய்க்கும் அழுதமே! தேற்ற
எழுந்துநீ வாராய் எதிர் (354)

வந்திவகங்கை நீத்தாகங்கை கடமுனிக்க ஸ்ரூஷ்டிஹாந்தாக
ப்பாட்டாக • ப்ரு • ஜையு • யிருாக குதியுகிட்டுவதி
ஞ்சயடுகை ஏக்கிதூர்தும நின்ட நீத்தாகங்கை
(355) தெர்துகை ஞ்சுபவி ப்பாட்டாகங்கை

யுடிய இனங்கை நீட்டாக்கின்காக ஜாகங்கை
காக்குது— இனங்கை கீவமுடி யந்துகிடுதோ
ாக்கிவாய்க் கூய்பிரிவை யுடியுடி ஜாகங்கை
(356) தெர்துகை ஜாக்கிவிவை, கலை

27. மாலையோ..... மாலை!

மாலையோ சந்தமாலை மங்கலன் தந்தமாலை
காலையொளி லீகங் கருணைமாலை — சோலை
உலவும் வசந்தமாலை ஒதுசெப மாலை
கலங்குவோரின் தஞ்சமாலை காண்

(355)

தங்கமணி மாலை தமிழ்ப்பு தொடுத்தமாலை
குங்குமம்போல் அன்பு குழைத்தமாலை — துங்கமுறுங் கண்ணிகை
கோத்தநறுங் கற்புமாலை ஞாலமீட்டபை
உன்னுஞ் செபமாலை இன்று

(356)

முத்துமாலை நெஞ்சகுக்கும் மோகன வைரமாலை
பத்தியின்பஞ் சிந்தும் பவளமாலை — யுத்தவெறி
குழலைக மீட்டுஞ் சமாதான மாலையன்புத்
தோழன் செபமாலை தான்

(357)

மறையோர் தொழும்மாலை மாணிக்க மாலை
கறைகழுவித் தீய்மைதனைக் காட்டி — நிறைவைத்
தரும்மாலை நெஞ்சிவைந்த தொட்டசெப மாலை
உருகுமாலைக் கேது இணை

(358)

கொற்றமாலை பாசங் கனிந்தமாலை தற்பரணைப்
பெற்றமாலை தாழ்ச்சி பொலிந்தமாலை — கற்றறியாப்
பேதைகன் செய்திட்ட பாவந் தீர்த்தமாலை
இதுசெப மாலைநிகர் ஏது

(359)

[முறைப் பிரதிவிஷயம்]

கவிமாலை வண்ணக் குழுதமாலை ஏங்கும்
புலிக்கமைதி சொன்னமாலை பேயுந் – தவித்தோட
வைக்கும் ஒருமாலை வெற்றிச் செபமாலை
ஙையிலோரு டூமாலை காண் (360)

(360)

ஆசையெனும் பற்றறுக்க ஒதுமாலை செம்மணச்
குசை மணமுடித்த சொர்ணமாலை – வாச
மலர்த்தென்றல் கொஞ்சம் மடுமாலை அங்பு
வலையெறியும் மாலையிது தான் (361)

(361)

கொடுமை ஓழித்தமாலை கானுமிருன் வெல்லச்
கடர்வீசுந் தாயமாலை குழும் – இடர்கள்
போக்கி யருஞும் புனிதமாலை ஏங்குவோரைத்
தூக்கிவிடும் மாலையினைத் தேடு (362)

வறுமையிற் செம்மைமாலை வாடாப்பு மாலை
பொறுமை வளர்த்தமாலை பற்றும் – வெறுமை
கலைத்துமணம் நாடுங் கணகமாலை ஒன்றே
நிலம்வாழுச் செய்யும் நினை (363)

சொல்லல் மழைபோற் சொரிந்தமாலை தீயநெஞ்சக்
கல்லை உருக்குங் கணியுமாலை – தொல்லையில்
மீட்டவானப் பன்ளிகு மீன்மாலை இம்மாலை
தோட்டமலர் கொள்ளாது தான் (364)

நச்சரவைக் காலால் நசித்தமாலை போற்றுமறைத்
தச்சனைக் கைப்பிடித்த துங்கமாலை — இச்செக்கத்தை
வாழ்விக்க வந்த வழியொளியைத் தந்தமாலை
தாழ்ந்துசொன்னாற் கானுமதன் தொண்டு (365)

வாக்கினைக் காத்தமாலை வண்டறியாக் கண்ணித்தேன்
தேக்கித் தருமொரு தெய்வமாலை — பாக்கியென்ன
சொல்லத் தமிழில்லைச் சொற்கள் புனியினிதை
வெல்லுந் தினருசெபித்தால் வாழ்வு (366)

மொட்டவிழ்ந்த தாமரைக்கு முத்தமே வண்டுதரக்
கட்டவிழ்ந்து துள்ளுமினங் கண்றுகள் — கட்டபொன்போற்
செங்குதிரோன் மாலையிடச் செவ்வாணம் நாணப்புள்
தங்கச் சிறகடிக்குந் தான் (367)

சந்தச் சவைகுன்றாச் செந்தமிழ் மங்கையின்று
சிந்தை துடுத்தலறிச் சாய்கின்றாள் — முந்த
விலங்குடைத்து இங்கு விடுதலைக் காகக்
கவங்கி இருக்கின்றாள் காத்து (368)

தேனைக் குடிக்கமலர் தேடிபோடும் வண்டுகள்போல்
வாணைப் புடைக்குமும் வான்துதர் — சேனை
நதிபோற் கடலைநாடி நானும் மரியைத்
துதிக்குமே பாதந் தொழுது (369)

மடைத்திறந்த வெள்ளம்போல் மேய்ச்சலை நாடுக்
கிடைக்குவழி காட்டச் சிடைத்த — தடைகளையே
தூக்கி ஏற்றித்தட்ட தாயமகள் பேரினுக்கு
வாக்கினாற் கூறுவோம் வாழ்த்து (370)

28. நாஞ் போற்றுவோமே நாயகியை!

முத்தாய்ச் சட்டின்ற மோன நிலாவுக்கே
வித்தாய் எழுகின்ற வெய்யோனுங் — கொத்தாய்
விரியும் மலர்க்குலமும் வாழும் அவனே
புரியுமொரு விந்ததயென் பார் (371)

வண்டுகள் பூவிலேறி விழுங் துவித்தேன
உண்டு களித்து உறங்கிடுமே — கண்டுமிக
நொந்துவிடும் பூங்காற்றும் நெஞ்சைத் தொடவருமே
விந்ததயிது ஈசன் விதைப்பு (372)

ஹட வழிநடந்தால் மீள வகையறியாக
கேடுவரும் உண்மை குவலயத்திற் — தேடும்
வளமெலாம் பெற்றிடவே வாழ்விற் தூய
உன்தால் மரியான்பேர் ஒது (373)

புதுமலர்க் கண்களிற் புன்னகையின் நாதம்
மதிமுகத்தில் அன்பின்னை மோதும் — இதுதாவோ
உந்தன் தவக்கோலம் அம்மா! உனைத்தொழும்
எந்தன் மனப்புண்ணை ஆற்று (374)

கருமுகிலை வண்ணமயில் கண்டதுமே ஆடும்
அருவிமுத்தைப் பந்தாய் உதைக்குந் — திருவளருங்
கோலமரு வாழுங் குலமகளே! நெஞ்சுகளின்
இலத்தைக் கேள்மா உற்று (375)

குமைசின் ந ஆஸைகளிற் கொந்தளிக்கும் தெஞ்சன்கு
குமைதாங்கி வாடுஞ் சுருண்டு — அமைதியும்
ஆங்கொரு முலையில் அஞ்சி ஒளிந்தோட
எங்குவதை விட்டுவேலை ஏது

(376)

வெந்துயர் கோடி விளைகின்ற தாரணீயில்
அந்தோ! அடைக்கலமாய் எங்குபோவேன்? — சிந்தும்
மெழுகாய் உருகி மனங்கலங்க உண்ணேத்
தொழுதேன் உன்தடி தாழ்ந்து

(377)

குவித்தேன் இருங்கீ கவலையினால் வாடித்
தவித்தேன் புலம்பித் தமிழின் — குவித்தேன்
மலரால் உனக்குப்பா மாலைநான் கூட்ட—
நலங்கள் தருவாயோ நீ

(378)

மனிதப் பெருநேயம் மன்னிற் தழைத்து
இவிதே முகையும் அவிழக் — கனிமரமாய்
நின்று பயன்கொடுத்து நாளும் மனம்மகிழ்
இன்றெனக்குத் தாராயுன் அன்பு

(379)

பேய்தந்த தீக்கணியால் பாவழும் விண்பழியுந்
தாய்தந்த தேன்கணியாற் தூயவாழ்வும் — வாய்த்துமிக
அன்பொடு தொண்டும் ஆளும் நிலைதானே
இன்பழுதற் தேடல் அடி

(380)

ஏதுந் தவமறியா ஏழைக்கு மெஞ்சுஞ்சுப்
போநந் தெளிக்கவந்த பூம்புணவே! — மாதரையில்
அன்பு வழிகாட்ட ஒற்றுவெள்ளம் போலாடி
இங்கை முதே! வாராயோ இங்கு

(381)

பேரெழிலைச் சாராய்ப் பிழிந்தெடுத்து வார் ததுவிட்ட
தேரெழிலே நானுகின்ற தெய்வமகள் — ஊரெழிலாய்
உள்ளம் விளங்கும் ஒருத்தியை ஞானத்தின்
பிள்ளை அவளேன்றே பேச

(382)

வேரோடுந் தினமைகளை வீழ்த்துந் துணிவிருந்தாற்
பேரோடு வாழ்வாய் புகழ்வீசிப் — போரோடு
சங்கமித்த பூமி சமாதானந் தெடிவர
எங்குதான் செல்லும் இனி

(383)

பாழான நோய்க்கே பரிவாய் மருந்தவித்த
தாழாக் கதிரவனைத் தான்மறந்து — வாழாத
பொய்மைக் கடவிலே பூப்பறிக்க எண்ணிவந்த
நெய்காணாத் திபமடா நி

(384)

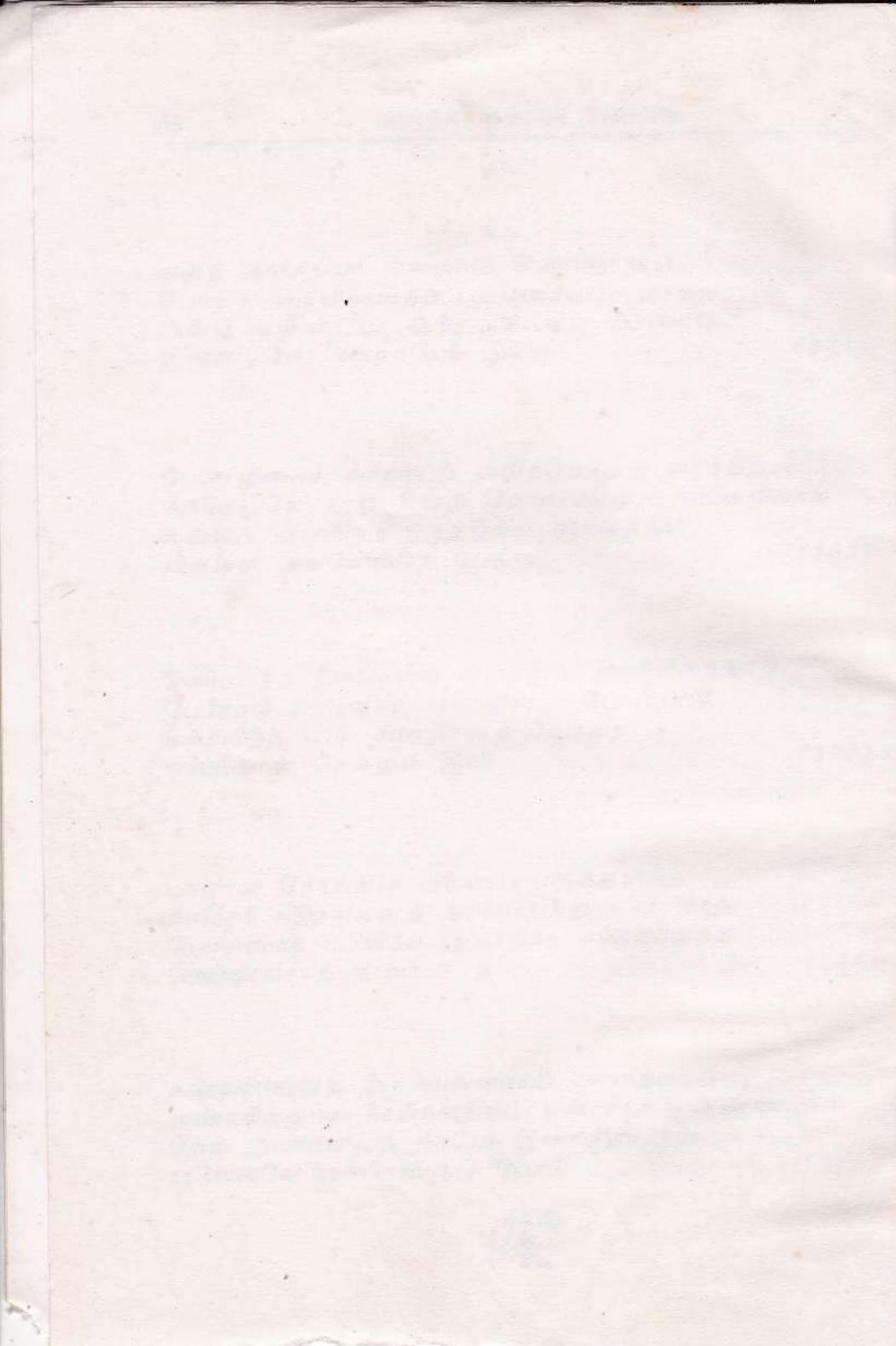
கண்ணிருந்துந் தீய கயவனாய்டி பாதைமாறி
மன்னில்நான் செய்தகுற்றம் மன்னிக்க — அண்ணலாந்
தேவ குமாரனிடந் தாயே! இறைஞ்சியருள்
பூவெனவே கைவிரண்டிற் போடு

(385)

4)

5)

நூலாசிரியரைப் பற்றி.....

கவிஞருடைய இறையன்பும், அழகுணர்வும் பல பாடல்களாலே புலப்படுத்தப்படுகின்றன. தமிழர் பார்யணவுக் கலையிலே கவிஞர் நன்கு தேர்ச்சியற்றவராகக் காணப்படுகின்றார். பேச்சோசைப் பண்பும், கற்பணைச் செறிவுடைய படிமங்களும் கவிஞருடைய பரடஸ்களுக்கு மெருகூட்டுகின்றன. தமிழ்ப் பாமணமும், மண்மணமும் கமந்வதாலே இப்பாக்களை எவரும் படித்துச் சுவைப்பர் என நம்புகின்றேன்.

பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ்
“பாசையூரானைப் பாடு”

நல்ல தமிழர் புலவரமைய வரண்மூறையான கல்வியிடங்கு பாற்ற கவிஞர் பலகாலம் ஆசிரியராகப் பணியாற்றிப் படித்த அணுவசாலியாகவும், பக்திமானாகவும் விளங்குகின்றார் என்பதை இக் கவிதைகள் புலப்படுத்துகின்றன. கவிஞரின் கவித்துவத்தின் திறனை இக்காலது இலக்கியத்திலே சிறப்பாகக் காணமுடிகின்றது. சமூத்துக் கிறிஸ்தவத் தமிழிலக்கியம் பற்றிய ஆய்வினை மேற் கொள்ளுவேர் ‘தாஹு போ தென்றலே’! எனும் இவ்விலக்கியத்தை ஏக்காரணங்க் கொண்டும் தவரிக்க முடியாது என உறுதியாக நம்புகின்றேன்.

கலாநிதி எஸ். சீவலிங்கராஜா
“தாது போ தென்றலே!”